

РІК LXV, Ч. 4

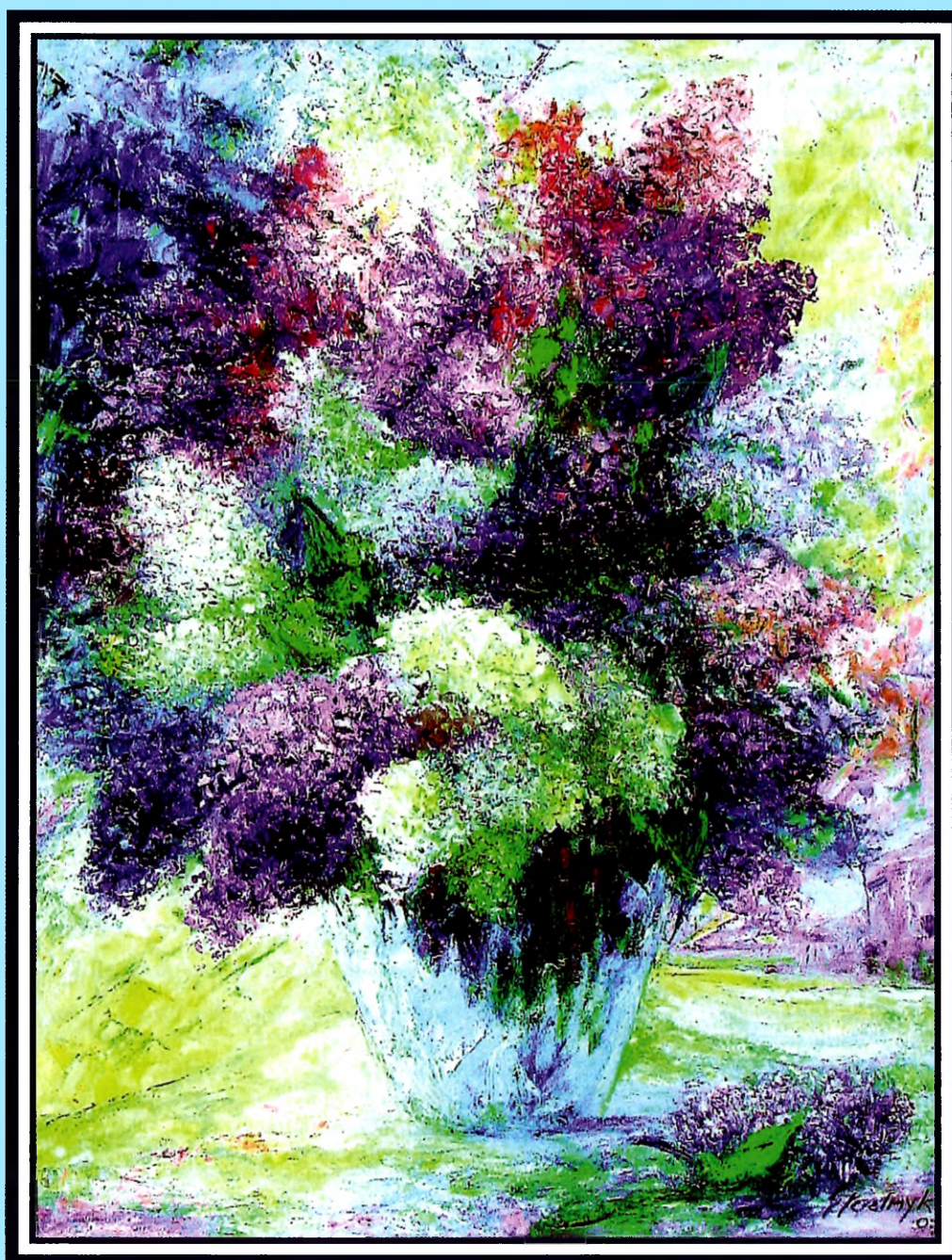
КВІТЕНЬ – 2008 – APRIL

№ 4, VOL. LXV

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.





СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

Виходить раз у місяць

СУА – неприбуткова організація
Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

“OUR LIFE”

Published since 1944

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

PIK LXV

КВІТЕНЬ

Ч. 4

Головний редактор – **Ірена Чабан**
Редактор англомовної частини – **Тамара Стадниченко**
Мовний редактор – **Лев Чабан**

Редакційна колегія:

Ірина Куровицька (з уряду) – голова Союзу Українок Америки
Марта Богачевська-Хом'як, **Любов Волинець**, **Ася Гумецька**,
Анна-Галя Горбач, **Галина Кирпа**, **Марта Тарнавська**

Адміністратор: **Наталія Дума** (год. праці – 8:30-2:00)

Адреса адміністрації і редакції:

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

E-mail: irenachaban@aol.com

Річна передплата в США

Для членів СУА \$25.00

Для інших передплатників \$40.00

Поодиноке число \$3.00

В країнах поза межами США US \$50.00

VOL. LXV

APRIL

№ 4

Editor-in-Chief – **Irena Chaban**
English Editor – **Tamara Stadnychenko**
Ukrainian Language consultant – **Lev Chaban**

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj – UNWLA Inc. President
Martha Bohachevsky Chomiak, **Lubow Wolynets**, **Assya Humetsky**
Anna-Halia Horbach, **Halyna Kyrypa**, **Marta Tarnawsky**

Administrator: **Natalia Duma** (Office hours – 8:30-2:00)

Editorial and Administration Office:

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

E-mail: irenachaban@aol.com

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$25.00

Annual subscription in the USA for other subscribers \$40.00

Single copy \$3.00

Annual subscription in countries other than USA US \$50.00

ЗМІСТ

Надія Гуменюк. Великдень	1
Богдан Сологуб. У ту квітневу ніч	1
Віра Вовк. Дзвін святого Лаврентія	2
Інтерв'ю Оксани Луцевської з Галиною Інгурою	3
Збережемо “Наше Життя”	5
Юрій Щербак. Легенда про любов	5
Ніна Вірченко. Про заборону української мови	9
Ювілей композиторки Богдани Фільц	9
Our Life	
Iryna Kurowyckyj. From the Desk of the President	11
Tamara Stadnychenko. Ukraine's Holodomor An Educational Milestone and a Victory for Truth	12
Marianna Zajac. Art-to-Wear – Profile of an Artist	14
Ihor Magun. Fibromyalgia	16
Orysia Nazar Zynycz. Health Insurance for Traveling Seniors	17
Marijka Lischak. Washington, D.C. Community Supports UNWLA Silent Auction at Malanka Gala	18
Ірина Куровицька. Новини Головної Управи СУА	19
Діяльність округ і відділів СУА	20
Переступили межу вічності	29
Добродійство	31
Нашим дітям	34

На обкладинці: Ярослав Стадник, Бузок.

Підписано до друку 2 травня 2008 р.

Ірина Куровицька, голова СУА. Ірена Чабан, головний редактор.

Редакція журналу веде листування з читачами лише на сторінках часопису.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів.

За точність викладення фактів відповідає лише автор.

Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.

Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.

При передруці посилання на “Наше Життя” обов'язкове.

“OUR LIFE” (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc.,

203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

“OUR LIFE”, 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2008 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Друковано в COMPUTOPRINT CORP.

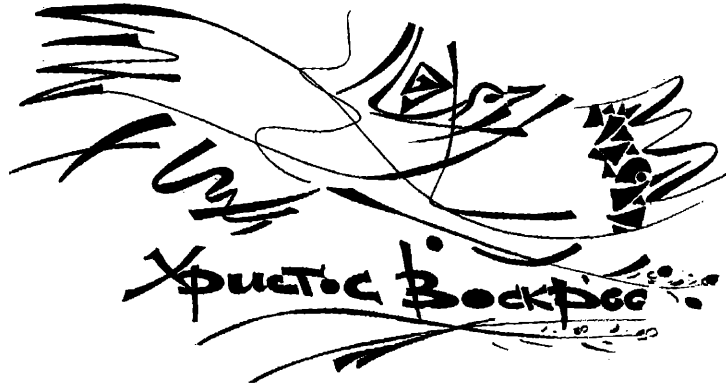
1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012

Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

Передплати за журнал “Наше Життя” просимо присилати на адресу канцелярії СУА у Нью-Йорку

Please forward all queries and annual subscription fees for *Our Life* to

UNWLA, Inc.
203 Second Avenue
New York, NY 10003



ВЕЛИКДЕНЬ

Хати - мов писанки барвисті,
І писанки - на рушнику.
Світ - у вербовому намисті
Та у вишневому вінку.

Великий день, теплом написаний,
З дзвіниці дзвінко пролунав.
І сонце котиться, мов писанка,
Яку Всевишній розписав.

Воістину Воскрес!

*Зі святом Великодня
вітаємо провід і членство СУА та всіх наших читачів!
Хай Господь дарує Вам, Вашим рідним і друзям щастя і добробут!*

*Екзекутива Союзу Українок Америки.
Редколегія журналу „Наше Життя”.*



Богдан СОЛОГУБ

У ТУ КВІТНЕВУ НІЧ

У ту квітневу ніч здригнулися лелеки,
Замовкли солов'ї і ясен заривав...
Примарився мені поліський край далекий –
Із голубінню вод, із таїнством купав.

Загусло понад ним чорнюще мракобісся,
У роті перегірк засушений полин.
Ця доля не твоя, моє святе Полісся,
Прикрасо із прикрас країни із країн!

У ту квітневу ніч здригнулась Україна,
Заплаканий одчай у погляді бринів:
– Мій Господи! За що і за яку провину
В дітей моїх береш огарки ніжних снів?

Посивіла за ніч Вітчизна пишноока...
І довго в небесах, у стратосферах мрій
Всі чули, як вона, засмучена, голосить,
У Бога просить доль, пощади і надій.

Виконуючи заповіт моєї сестри св. п. Теофілі Музики, дякую друзям і союзникам за вшанування її пам'яті і складаю 500 дол. для спонсорювання кольорової обкладинки великоднього числа “Нашого Життя”.

Членству СУА і читачам бажаю всіх благ.

Евгенія Голуб.

ДЗВІН СВЯТОГО ЛАВРЕНТІЯ

Я – Лавро, круглий сирота, кажуть: кмітливий хлопець, що вміє за одним махом дзвонити всіма дзвонами, які розливають по окружних оселях, полях і нивах свої потужні голоси. “Такого дзвонаря, як я, світ ще не бачив”, – міркує старенький отець Григир, який піклується мною ще змалечку. Я сплю між дзвонами, наче в голубнику, він не має сили мене звідтам стягнути за голі ноги до хати, хіба що взимку.

І ось я стаю з шапкою в руках перед отцем:

– Піду в світ виливати дзвони, – кажу.

І йду.

„Нема ради на покликання”, – думає отець Григир і благословить мою путь.

Довідаюся між подорожніми купцями, де, в якому краю й місті виливають дзвони, й рушаю туди, щоб стати челядником. Мене, хлопчиська з очима як жива ртуть, зараз запрягають у роботу. Суворий майстер каже шукати відповідної глини для личини, з якої має народитися новий дзвін, потім стояти при сплавленні металю в розжареному котлі, де мозок може розтопитися, далі вже до зготування форми, яку має виповнити горюча рідина.

Помітивши мій мистецький хист, майстер доручає мені різьбити емблеми й написи на дзвонах, у чому я з кожним роком стаю зручніший і вимогливіший до себе. Між майстром і мною зростає мовчазне, сердечне спілкування. Часом мені здається, що він відгадує мої думки і що вміє читати мої найтаємніші бажання.

І ось я вже на вершині дзвонарного мистецтва, обізнаний з усіма його таємницями.

Нараз приходять від столиці замовлення для Собору Святого Лаврентія: вилити головний дзвін з іменем патрона. Майстер вибирає для цього серед усіх своїх учнів мене, Лавра, вже хоч би через подібність імен: Лавро і Лаврентій.

З невимовним захватом беруся до діла від самої підготовки до завершення величавого дзвона. Бракує тільки серцевини: молота, що має бути виплавлений із чистого золота.

Майстер кличе мене до себе і мовить суворим, урочистим голосом:

– Лавре, довгими роками ти вірно був відданий своєму покликанию. Докажи тепер, що ти суцільно гідний піти за його голосом. Серцевина дзвона Святого Лаврентія має бути виплавлена з

твоеї плоті: хай твої ребра, твій череп б'ють об стіни цього величавого дзвона Господню славу. Знай, що тобі буде боліти кожний його звук, але одночасно будеш сповнений найвищої ласки, що її може здобути людина.

Мені набігають сльози на очі. Крізь вікно вдирається гострий вітер і з розгону жбурляє мені в лице пригорщу яблуневого цвіту з гамором дітей надворі.

Я ще не нажився на білому світі простим людським щастям.

Це одна, неймовірно важка хвилина вибору.

Потім я хилю голову, приклякаю й цілую жилисту руку майстра.

І ось святочним вечором несеться по світі голос дзвона Святого Лаврентія; всі заворожені його надзвичайним голосом: страшним і прекрасним.



Кутова кахля. Майстер з Косова.

Хата М. Мироняка, Пистинь, Івано-Франківщина.

Із збірки Д. Гобермана.

“Планета Інгула міститься далеко від нас, там завжди тепло і яскраво світить сонце...”

Галина Інгула

Галина Інгула – це життєрадісна творчість, яскраві барви, щастя і настрої.

Ось кілька речень, котрі художниця написала про себе на електронній сторінці:

„Розповім про себе: мені 26 років. Я не чую з дитинства. Малою теж з дитинства. Професійно займаюся малярством уже чотири роки. Я завжди обожнювала малювати, але не завжди вірила у свої сили, і серйозно захопилася живописом, коли закохалася і вийшла заміж за Віталія Інгулу.

Я народилася в Коростені, на Житомирщині. У дитинстві вчилася в школі для слабочуючих під Житомиром, у селі Березівці. Потім, коли мені було 16 років, ми з батьками переїхали з Житомира до Києва. Тут закінчила школу для слабочуючих № 18. Потім багато чого вчилася: розпису по дереву, різьбленню по кістці, кондитерства, працювала веб-дизайнером.

Коли відкрилася моя перша виставка, серія „Планета Інгула” сподобалася киянам більше за інші картини. Несподівано мої виставки зібрали велику пресу.”

Сьогодні Галині Інгулі лише 26 років, але вона вже мала дев'ять виставок і попереду багато нових досягнень. Її шлях до успіху – нелегкий, але інколи не людина обирає шляхи, а шляхи обирають людину – шляхи Галини сповнені барвами.

Пані Галино, розкажіть, будь ласка, з чого розпочинався Ваш шлях до творчості? І що стало поштовхом?

Я малюю з дитинства. Особливо любила моделювати і розмальовувати одяг для своїх паперових ляльок. Вчилася у художній школі, але там у мене чомусь відпало бажання творити. І я те закинула. А згодом, коли закохалася і вийшла заміж за Віталія Інгулу (2003 р.), мені захотілося повернутися до свого мольберта. Віталій спочатку іронічно ставився до мого малярства, не вірив, що це серйозно. І я довела йому, що можу стати художницею. Навіть придумала нову планету і назвала її за прізвиськом чоловіка. А ще я зустріла незвичайну людину – Вчителя з великої літери.

Ви навчалися у творчій майстерні відомого українського художника Костянтина Косаревського? Чи вважаєте той досвід сьогодні невід'ємною складовою Вашого уміння малювати, а чи все ж то є покликання від природи?

До К. Косаревського на заняття я приходила двічі на тиждень. Погожими днями ми завжди малювали з натури. У Києві чудові краєвиди, і ми їздили до парків, ботанічних садів. Він – небагатослівна людина, але все одно спочатку були складнощі у спілкуванні. Вчитель



зумів налагодити контакт, писав мені завдання з зошит, пояснював техніку виконання, інколи жестом чи поглядом вказував на недоліки. І мені, не маючи слуху, було легко з ним спілкуватися. Адже він не тільки талановитий художник, а ще й чудова людина. І я стала художницею насамперед завдяки йому. Хоча сам він завжди підкреслює, що в мене хист від природи.

Чи пам'ятаєте свою першу картину? Що ви малювали в дитинстві? Чи вплинули настрої дитинства на ваші роботи сьогодні?

У дитинстві я частіше за все малювала квіти. А першим твором, що сподобався усім, особливо моїм татові, вчителю та чоловікові, була „Комета на планеті Інгула” у 2004 р. Як у дитинстві, так і зараз я малюю із задоволенням і лише тоді, коли в мене гарний настрій.

„Планета Інгула” – ваша перша персональна виставка. Чим відрізнялася перша виставка від останньої? Ви мали вже дев'ять показів картин. Яку із виставок вважаєте найвдалішою?

Коли з'явилися картини „Груша та яблуко”, „Сад на планеті Інгула” і т.д., батько почав наполягати на організації виставки. Я не була до цього готова. Хвилювалася, не спала ночами. Допомогли друзі моєї матері із Асоціації пра-

цівників музеїв технічного профілю. Леонід Гріффен, тодішній директор Державного політехнічного музею при університеті, запросив нас у травні 2005 р. до себе і надав для виставки моїх картин величезну залу, в якій було повно моделей літаків, катерів, ракет. І саме тут розгорнулася моя експозиція з картин у стилі фентезі і реалістичних полотен: пейзажі, квіти, тварини. Не чекала, що на першу виставку прийде багато людей. Не оминули увагою преса і телебачення. Газета „Київські Відомості” навіть помістила мій портрет на першій сторінці. З тих пір я повірила у свої сили. Остання персональна виставка відбулася на території Києво-Печерської лаври у Музеї українського народного декоративного мистецтва. Саме тут виставлені твори моїх улюблених художниць Катерини Білокур та Марії Приймаченко. Дуже хвилювалася. Але відкриття виставки „Святкування осені” 2 листопада 2007 р. минуло успішно. І всі два тижні, що тривала виставка, були насичені приємними подіями: публікаціями в пресі, сюжетами на телебаченні, відгуками численних відвідувачів. Особливо мені запам’яталася виставка в Головкивархітектурі на Хрещатику – „Зорі дальньої планети, квіти ближнього села” (квітень 2007 р.), мабуть, тому, що був сонячний день і промені сонця через скляний дах приміщення відбивались на моїх картинах.

Яка „манера” живопису вам подобається більше: фантастична чи реальна? Чому?

Мені більше подобається малювати в стилі фентезі. Можливо, тому що майже півроку в нас холодно і похмуро. І саме в такі дні хочеться тепла і сонця. А твори в стилі реалізму з’являються в мене у літньому домі.

Ваші картини презентували в Парижі? Наскільки вразила вас та подія? Який досвід перейняли з презентації?

Я була щаслива, коли батько мені повідомив про виставку, що відбудеться в Парижі. Швидко зібралася і підготувала картини для поїздки. Проте не всі картини туди доїхали. Три з них загубилися в аеропорту „Бориспіль”. І мій творчий задум не вдався. Лише чотири твори не могли створити особливої атмосфери, хоча й привертати увагу відвідувачів. Було дуже прикро. А саме місто Париж справило неабияке враження. Я у захваті від Версалю і Лувра, Єлисейських полів і Собору Паризької Богоматері, Ейфелевої вежі і красивих вулиць. Досі перед

очима тиха паризька вуличка, яку я споглядала з мого готельного балкона. Це було майже як на планеті Інгула.

Що чи хто надихає – створює нову колекцію?

Моє надхнення – це любов до близьких і моє кохання. Мій чоловік, моя родина. І навіть наші домашні тварини можуть надихнути на творчість. Вони у нас особливі. Кіт живе з нами вже 10 років. Тому й з’явився його портрет. Жартую, звичайно. Але я намагалася в картині „Портрет господаря квартири” передати його характер і поведінку. Картина гумористична, на ній наш кіт неначе аристократ.

Що потрібно художниці у буденності, аби створити довкола себе творчу атмосферу?

Нічого особливого, лише гарний настрій. А нові ідеї з’являються, коли я мандрую. Люблю бувати за кордоном: відвідувала Росію, Польщу, Угорщину, Єгипет, Францію. Люблю мандрувати і Україною: побувала у Львові, Умані, Криму, на Житомирщині. Мрію про нові виставки в різних містах Європи і США.

У який час доби твориться найкраще?

Я сова. Завжди пишу ввечері.

Хто підтримує вас у творчих задумах?

Хто є першим критиком щойно завершеної картини?

Мій перший критик – тато. А підтримують усі: мама й тато, Віталій, його родина, мій брат Костянтин. Уже стало традицією, що на моїх київських виставках Костя грає свої твори. Йому 19 років, він композитор-початківець. У нас творча родина. Батько – письменник, мати – журналіст.

В одній із газет вас жартівливо називають „дамською угодницею”, чому?

Мої картини купують переважно дівчата, жінки. От журналісти й назвали мене.

Окрім того, що створюєте безліч чудових колекцій, ще й працюєте у видавничій справі. У чому полягає та робота?

Видавці використовують мої картини в оформленні книжок. У 2007-у дві мої картини „Вечірній човен” і „Риболовля на планеті Інгула” видавництво „Кальварія” взяло за обкладинку до книги французького прозаїка і критика Моріса Бланшо „Простір літератури”. Причому фентезійна „Риболовля на планеті Інгула” потрапила на першу сторінку обкладинки, а реалістична „Вечірній човен” – на четверту.

Закінчення на стор. 8.

ЗБЕРЕЖЕМО „НАШЕ ЖИТТЯ”

На загальних зборах 83-го Відділу СУА Управа і членки Відділу постановили скласти **1,000 дол.** на Пресовий Фонд „Нашого Життя” для збереження і забезпечення нашого улюбленого журналу.
Управа і членки 83-го відділу. Мотря Міляннич, скарбник.

Для збереження „Нашого Життя” складаємо **1,000 дол.** на Пресовий Фонд журналу.
Бажаємо всім міцного здоров'я і успіхів!

Управа і членки 106-го Відділу СУА, Гартфорд, Конн. Валентина Чудовська, секретар.

У світлу пам'ять **бл. п. Любомира Ганкевича**, чоловіка членки 17-го Відділу СУА у Маямі, Фл., Міри Ганкевич, на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” родина і друзі склали: **295 дол.** (список пожертв на 30 стор.).

З нагоди уродин моїх подруг Христі Лужницької-Кульчицької і Орісі Мачук-Новосівської складаю **250 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Христя Харина-Сеник.

У пам'ять **бл. п. д-ра Івана Кизика** складаємо **100 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Родині висловлюємо щирі співчуття.
Марія Кульчицька з родиною.

Замість квітів на могилу **св. п. Ростислави Богачевської** складаємо **100 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Наталка і Ігор Гавдяки.

ЩИРО ДЯКУЄМО НАШИМ ВЕЛИКОДУШНИМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ!

Екзекутива Союзу Українок Америки

Редакційна колегія журналу „Наше Життя”

Юрій ЩЕРБАК

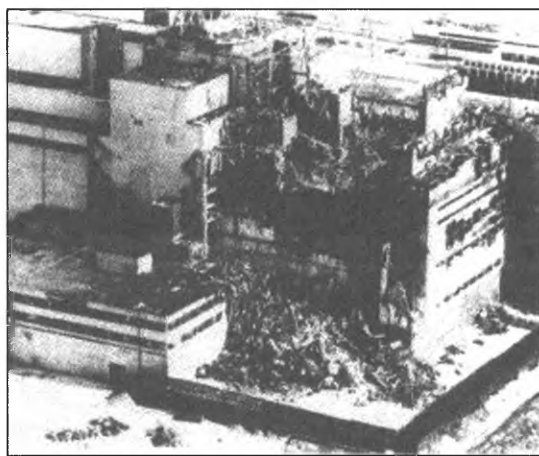
ЛЕГЕНДА ПРО ЛЮБОВ

Запустіння чорнобильських дворів, устелених чорними яблуками-падалицями. Купи мотлоху на задвірках гуртожитків: викинуті респіратори, старі речі, що „фонують”, понівечені, розграбовані легкові автомобілі з намальованими на бортах номерами, стоси казенних поживклих паперів – залишки зниклого назавжди „довоєнного побуту”, і портрет Брежнєва, що вінчає одне з таких радіоактивних звалищ.

У дворі одного з гуртожитків я побачив типово чорнобильського аборигена: хтось у чорному безформенному комбінезоні, шапочці, респіраторі, гумових чоботях, з дозиметром на грудях підійшов до колонки з водою. Нахилився. І раптом я розпізнав обриси жіночого тіла – возвищено прекрасні ознаки життя і любові. Цей хтось скинув шапочку та респіратор – і золотисте волосся розмаялось на вітрі, засвітилося на сонці. Незнайомка підставила руку під струмінь води і усміхнулася.

Господи, яким генієм чистої краси видалась мені ця звичайна жінка тут, у Чорнобилі! Що привело її сюди? Професійний обов'язок, авантюрна пристрасть до гострих відчуттів, любов?

Жінка в Чорнобилі... У просторому цеху колишньої чорнобильської станції технічного обслуговування автомобілів була відкрита їдальня, яку місцеві дотепники охрестили „кормоцехом”. Вхід до



„кормоцеху” охороняли дозиметристи, які час від часу виганяли тих роззяв, що приносили сюди з будівельних майданчиків своє „свічення”. Вражала чорна однаковість людей у бушлатах і комбінезонах, ватниках і спецівках, у чепчиках, „афганках” і беретах, які мовчки уминали свій обід, – у всіх були не тільки однакові костюми, а й, здавалося, однакові обличчя – сірі від втоми. І в цьому похмурому світі чорноробів атомної аварії якось особливо зворушливо виглядали милі, розпашілі обличчя дівчат, що працювали на кухні.

Весною 1987 року я вже зустрічав на темних, вимерлих вулицях Чорнобиля закохані парочки у стандартній уніформі. Цікаво було дізнатися про долю чорнобильських сімей, що склалися в Зоні, а таких чимало, – про долю їхніх дітей. Цікаво не тільки генетикам...

Я знаю жінок, які поділяють зі своїми чоловіками всі труднощі тутешнього напівпохідного, невлаштованого життя. Але хочу розповісти про жінку, яка живе зараз у Москві, хоча продовжує працювати на ЧАЕС.

Уже в травні позаминулого року тут ходили чутки про дружину одного з працівників АЕС, що потрапив до московської клініки N 6. Жінка ця нібито пішла працювати в ту лікарню, щоб бути поряд з чоловіком, щоб полегшити його страждання. Розповідали, як після смерті чоловіка вона продовжувала ходити по палатах і підбадьорувати опечених, страждених людей, говорити їм, що чоловік тримається мужньо і вони також повинні триматися, не занепадати духом, а ці хлопці вже знали, що чоловік її помер, – і вони плакали, відвернувшись до стіни.

Розповідь звучала як легенда, але згодом я дізнався, що історія ця не вигадана. Я розшукав цю жінку і записав її розповідь.

Ельвіра Петрівна Ситникова, інженер Чорнобильської АЕС по дозиметричній апаратурі:

„Мій чоловік, Анатолій Андрійович Ситников, марив цими атомними станціями. Він казав: „Ти уявляси, тримати в своїх руках мільйон кіловат!”

Коли почалося будівництво Чорнобильської АЕС, я залишилась у Миколаєві, в родичів, а він тут, у гуртожитку, жив разом з Орловим. Як вони жили – це неймовірно. Я один раз приїхала подивилася: надголодь, у жахливих умовах. Та їм було не до того – вони працювали. У 1977 р., коли ми одержали квартиру у Прип’яті, я приїхала з дочкою і завжди була поряд з ним. Перший блок у вересні пустили. Він приходив з роботи... Бувало, до стіни притулиться, очі сяють, а сам мало не падає від втоми. Каже: „Боже мій, що сьогодні було... ми тримали... три хвилини тримали блок... А здавалось – три роки! Ми втримали блок!”

У нас вісім років був автомобіль, але ми жодного разу не їздили на Південь. Йому все ніколи було. Він не пішов у відпустку і вісімдесят п’ятого року – на початку літа його призначили заступником головного інженера по експлуатації першого та другого блоків. А потім... потім я через рік компенсацію за дві відпустки одержала...

Усе робота й робота. До чого доходило: директор у відпустці, головний інженер у нас

хворий був. Заступник головного по науці у від’їзді. Ситников залишався сам. На станції жартували: навіть, мовляв, адміністрація, коли один Ситников є. Він не боявся відповідальності. Все брав на себе. Підписував усі графіки. Але все вивчав: удома ввечері все перекреслить, виправить – тільки тоді свій підпис поставить. Я певна, якби у нього цей експеримент ішов, нічого б не було, ніякої аварії. Коли пускали четвертий блок, поспішали, всі графіки ламали. Чоловік виступав проти поспіху. Тоді перший секретар міськкому Гаманюк по плечу його поплескав: „Ти хлопець гарячий дуже, молодий, заспокойся, охолонь, не можна так”.

А тієї ночі... він просто встав і пішов як завжди це робив. Чисто по солдатськи. Сказав мені, що сталося нещастя, треба бути там. І все...

Пізно ввечері наступного дня, коли всіх, хто отримав велику дозу, везли до Москви і я прощалась з ним біля автобуса, я запитала: „Тільки чому ти в блок пішов. А він: „Ти зрозумій, хто краще за мене знав блок? Треба було хлопців виводити. Якби ми... не відвернули ту аварію, то України б точно не було, а може, й пів-Європи”.

28 квітня я була вже в Москві, а наступного дня знайшла ту клініку, де чоловік лежав.

Звичайно, мене туди не пустили. Я пішла в Міністерство енергетики, в наше головне управління, і попросила допомогти. Мені написали перепустку.

Я стала працювати в лікарні. Носила хлопцям газети, виконувала їхні замовлення – щось купляла, писала листи. Почалося моє життя там. Чоловікові було дуже приємно, він сам казав: „Ти обійди усіх хлопців, треба їх підбадьорити”. А хлопці сміялися: „Ви у нас як мами... Ви нам Прип'ять нагадуєте...” Як вони чекали, що в Прип'ять повернуться, як чекали...

Я перевдягалась у стерильний лікарняний одяг і ходила по всій клініці, тому мене сприймали за медперсонал. Заходила до палати, а там кажуть: „Підними його, допоможі, дай йому попити”. Вони були такі безпорадні... Як вони помирили...

Від чоловіка приховувала, хто помер. Він каже: „Щось не чути сусіда зліва”. Я кажу: „Та його в іншу палату перевели...” Але він все розумів. Усе знав. І його переводили з місця на місце. То на один поверх, то на інший.

Першого травня прилетіла чоловікова сестра, її викликали, вона дала йому свій кістковий мозок. У мене таке враження, що пересадка кісткового мозку прискорила... Його організм не визнавав ніяких втручань... Останнього вечора я залишилась з ним. Це було двадцять третього травня. Він мучився страшенно, у нього був набряк легенів. Питає: „Котра година?” – „Пів на одинадцять”. – „А ти чому не йдеши?” Кажу: „Поспішати нема куди, бачиш, як видно надворі”. Він: – „Ти ж розумієш, що тепер твоє життя більше важить, ніж моє. Ти повинна відпочити і завтра іти до хлопців. Вони ждуть тебе”. „Толю, я ж у тебе залізна, мене і на тебе, і на хлопців вистачить, розумієш?” Він натискує на сигнал і викликає медсестру. Та нічого не розуміє. „Поясніть моїй дружині, – каже він, – що їй завтра треба йти до хлопців, хай іде. Їй треба відпочити”. Я посиділа до пів на першу, він заснув, і я пішла.

А вранці приблизла, кажу: „Толю, тебе лихоманить усього”. А він: „Нічого. Йди до хлопців, газети віднеси”. Я тільки газети рознесла, а його в реанімацію повезли...

Якось на початку травня, коли сестра його ще лежала в лікарні, вона сказала мені: „Толя дуже переживає, що волосся в нього

почало випадати, просто пасмами”. Я пішла до нього і кажу: „Ну й чого ти переживаєш через своє волосся? Навіщо воно тобі? Давай розберемося чітко: в кіно ти не ходиш, в театр не ходиш. Сидіти у кабінеті чи вдома працювати можеш і в береті”. Він дивиться на мене: „Це ти правду кажеш?” – „Звичайно, правду, щирю правду. По-перше, подивившись збоку – йде лисий чоловік. Мимохідь викликає повагу. Видно, що розумний. А по-друге, я двадцять років переживала, що ти мене раптом покинеш, такий красень, а тут кому ти крім мене потрібен будеш”. Він так сміявся. Все питає: „Ні, правда? А як же діти?” Я кажу: „Дуренький ти. Вони тебе так люблять, навіщо їм твоє волосся”. Я намагалася відвернути його від думок про аварію: „Толю повернемося тільки у Прип'ять, заживемо... Я тобі такі черевики на мікропорі купила...” А він: „Так, поїдемо тільки в Прип'ять...”

Я чоловікові про всіх хлопців розповідала. Про Аркадія Ускова. Про Чугунова, про інших. Я ніби зв'язкова між ними була. Там поряд лежав хлопець, Саша Кудрявцев. Він уже почав одужувати. У нього сильні опіки були. Я зайшла, а його спиртом натирають. Він соромиться: „Не заходь”. Я кажу: „Сашенько, ти соромишся мене? Це ж добре, значить ти жити почав. Я завтра до тебе прийду, а сьогодні газетки покладу”. Взавтра приходжу, а мені кажуть: „Нема Саші. Помер”...

Я ледве в ті дні ходила. Ні спати не могла, ні їсти.

А того ранку, коли чоловіка до реанімації повезли, я ненадовго відлучилась з лікарні, а повернулася – сиділка в приймальному покої каже, що мій чоловік помер...

Анатолій Андорійович помер о десятій тридцять п'ять ранку...

Я кинулась до лікаря: „Василію Даниловичу, він помер? Мені до нього треба!” – „Не можна.” – Як не можна? Він же мій чоловік!” Махнув рукою: „Ходіть”. Пішли. Я простирadlo відкинула, торкаю його руки, ноги, кажу: „Толю, ти ж не маєш права, ти ж не можеш! Ти ж повинен! Ти ж... Скільки енергетика ця твоя дурна втрачає...” Я вже не відчувала, що втрачаю чоловіка, а от те, що від нас така людина йде... це... це мене лютило. Скільки б він міг зробити...

На поминках Кедров підвівся і каже: "Хлопці просять, щоб ви повернулись у лікарню. Вони відразу відчули: щось сталося, коли вас немає". – „Добре, – кажу, – тільки три дні дайте мені поки...”

І я повернулася.

Після чоловікової смерті я пропрацювала в лікарні більше місяця – до сьомого липня. Заходила до Дятлова, того, якого звинувачували в аварії... Він був у дуже тяжкому стані. Я з ним багато говорила... Потім, коли мене питали про Дятлова, я відповідала, що якби все повторилося спочатку, я б все одно пішла до нього. Бо двадцять років, які нас зв'язують, – хіба це так просто викинути? А що він не так щось зробив – за



Президент України В. Ющенко складає квіти біля Пам'ятника жертвам Чорнобиля.

Фотографія з виставки "Чорнобиль: 20", відкритої 26 квітня 2006 р. у Конгресі США у Вашингтоні.

це зазнає кари. Не в моїй компетенції судити його. Лікарі ж усіх лікують...

Дуже важко було ходити на Мітінське кладовище... Там спочатку навіть квіти з могил прибирали. Поставиш, а через два дні квітів нема. Пішли такі розмови, що у чорнобильців навіть квіти „брудні” на могилах стають.

Наказ начебто був такий – прибирати квіти. Тоді я пішла до Володимира Губарева, того, що „Саркофаг” написав. Розповіла йому про це.

Після цього перестали квіти прибирати...”

Юрій Щербак.
ЧОРНОБИЛЬ.

Документальна
повість. Київ.

Видавництво
художньої літератури
„Дніпро”. 1989

Закінчення зі стор. 4.

Чи мріяли ви ілюструвати книжки для дітей?

Так, мрію. Серія „Планета Інгула” – казкова. А діти люблять казки.

Чим найбільше подобається малювати, адже малюєте і аквареллю, і пастеллю, і, певно, олією та акрилом...

Переважно пишу олією і пастеллю.

Над якою колекцією працюєте зараз?

Нині я в роздумах. І взяла невеличку павзу в малярстві.

Про що мріє Галина Інгула із планети Інгула і про що мріє Галина Інгула у реальному сьогоденні?

Галина Інгула мріє про незвичайні подорожі до незвичайних країв, світів.

Кого вважаєте своїми вчителями? Чиї картини вплинули на ваш стиль?

Мій улюблений вчитель – Костянтин Косаревський. Мої улюблені художники Вінсент Ван

Гог, Клод Моне, Катерина Білокур, Марія Приймаченко.

Що треба, аби стати художником? Які вміння потрібні для розвитку художніх навиків у дітей?

Головне – бажання малювати, природні здібності. І працелюбність.

Чи ви щаслива людина? У чому для вас полягає суть щастя?

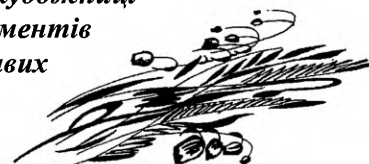
Так, я щаслива – знайшла своє кохання і свою улюблену справу.

Що б ви побажали читачам?

Тепла і затишку, незвичайних вражень, яскравих кольорів, сонячних днів. А ще – знайти своє кохання і свою улюблену справу.

Інтерв'ю провела Оксана Луцєвська.

**Бажаємо художниці
нових експериментів
і нових яскравих
кольорів!**



ПРО ЗАБОРОНУ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ (XVII – XX ст.)

(Продовження)

У світовій історії жодна мова не зазнала такого страшного нищення від сусідів, як українська. Про це свідчить низка документів, що були прийняті з боку царської Росії, Польщі, Австро-Угорщини, Румунії і більшовиків-комуністів. Наводимо деякі історичні факти не заради звинувачення когось, а заради правди, що слугуватиме уроком українському народові у майбутньому.

1900 р. і наступні роки. Цензура вилучає з текстів такі слова, як „козак”, „москаль”, „Україна”, „український”, „Січ”, „Запоріжжя” та інші, що мають український національно-символічний зміст.

1903 р. На відкритті пам'ятника І. Котляревському в Полтаві заборонено промови українською мовою.

1905 р. Кабінет міністрів Росії відхилив прохання Київського та Харківського університетів скасувати заборони щодо української мови. Ректор Київського університету відмовив 1400 студентам у відкритті чотирьох кафедр українознавства з українською мовою викладання, заявивши, що університет – це „загальнодержавна інституція”, і в його стінах не може бути жодної мови, окрім російської.

1905-1912 рр. Міністерство освіти Російської імперії закрило 12 приватних гімназій, звільнило 32 директорів та 972 учителів, 822 учителів „перевело” до інших шкіл за намагання запровадити у викладанні українознавчу тематику.

1905-1907 рр. Закриття товариства „Просвіта” в Одесі та Миколаєві.

1908 р. Через чотири роки після визнання Російською академією наук української мови такою „мовою” Сенат оголошує україномовну культурну й освітню діяльність шкідливою для імперії.

1910 р. Закриття за наказом уряду Столипіна всіх українських культурних товариств, видавництв, заборона читати лекції українською мовою, створювати будь-які неросійські клуби.

1910, 1911, 1914 рр. Закриття товариства „Просвіта” у Києві, Чернігові, Катеринославі (Січеславі).

1911 р. Постанова VII дворянського з'їзду в Москві про російськомовну освіту і неприпустимість вживання інших мов у навчальних закладах Росії.

1914 р. Заборона відзначати 100-літній ювілей Тараса Шевченка; Указ Миколи II про заборону всієї української преси (у зв'язку з початком війни).

1914-1916 рр. Кампанія русифікації в окупованій Східній Галичині, заборона українсько-го друку, освіти, церкви.

1914 р. Доповідна записка полтавського губернатора фон Баговута міністрові внутрішніх справ Російської імперії, яка дає найповніше уявлення про ставлення імперської влади до української проблеми. До 1917 р. всім чиновникам в Україні виплачували 50% надбавки до заробітної платні за „обрусение края”.

Продовження в наступному числі.

Освіта і Управління. Науково-практичний журнал. Том 10, число 2, 2007 р.

ЮВІЛЕЙ КОМПОЗИТОРКИ БОГДАНИ ФІЛЬЦ

У мистецькому житті України кінець 2007 року позначився святкуванням 75-річчя видатної української композиторки Богдани Фільц. На честь ювілярки відбулися 24 авторські концерти у Києві, Львові, Кіровограді, Вінниці, Тернополі,

Дрогобичі, Стрию, Калуші, Долині, Жовкві, також у Перемишлі (Польща). Її твори виконували як знані майстри, так і талановита молодь – студенти та учні музичних закладів України, відомі оркестри та інструментальні ансамблі,

прекрасні хоріві колективи Національної радіокомпанії України, Київського палацу дітей та юнацтва, Київської дитячої академії мистецтв, „Пектораль” та ін. У Дрогобичі (на базі Державного університету ім. І. Франка) було проведено спеціально науково-теоретичну конференцію, у музично-меморіальному музеї Соломії Крушельницької у Львові відкрито виставку, присвячену її творчості. Серед численних привітань, дарунків, відзнак, адрес, які отримала Богдана Фільц у ці дні, найпам'ятнішими для неї стали спеціальна відправа „Многоліття” у київському храмі св. Василя Великого в день великого християнського свята Покрови (саме того дня „під покровом Покрови” вона й побачила світ). Орден св. Варвари урочисто вручили композиторці на ювілейному концерті 17 жовтня в Київському будинку вчителя (колишня Центральна Рада).

Шанувальники таланту композиторки прагнули якомога багатогранніше показати розмаїття її творчості. У Львові – місті Богданиної студентської юности – її друзі, а нині визнані професори Національної музичної академії ім. М. Лисенка провели цикл концертів „Свято музики Богдани Фільц”. Клас співаків проф. В. Ігнатенка підготував вечір вокальної лірики композиторки. А піаністи з класу уславленої проф. М. Крушельницької виконали її чудові фортеп'янні твори (сім масштабних циклів), – наприкінці ж сама Марія Крушельницька вперше зіграла кілька нових мініатюр, а саме – фортеп'янні фрески (зазначу, що свій яскравий фортеп'яний триптих на честь 1500-річчя Києва Б. Фільц написала спеціально для цієї геніяльної піаністки). Незабутніми сторінками культурного життя стали й три великі філармонічні концерти у Львові, Вінниці й Тернополі, де було виконано симфонічні твори авторки, „Концерт для фортеп'яно з оркестром”, а також „Диптих” для скрипки і струнного оркестру (солістки – лавреати міжнародних конкурсів Оксана Рапіта та Іванна Гусар. Остання – внучата племінниця композиторки, випускниця Львівської музичної академії). Публіка була заворожена тією музикою, сповненою щедрістю сердечного почуття, любови до життя, красою віддзеркаленого звукового



Богдана Фільц

кольориту рідного краю.

Не можу не сказати, що всі концерти закінчувалися бурхливими оваціями, а в залах було море квітів, які потім дарували композиторці та виконавцям. По концертах публіка не поспішала розходитися, всі приступали до ювілярки з віншуваннями, словами подяки, розпитували про життя, творчі плани, родину й друзів. А хто знав, які випробовування з малих дитячих літ випали на її долю, тільки подивлялися силу духу й терпіння цієї усміхненої тендітної жінки, котра,

покладаючись на ласку Провидіння, плекала у своїй душі лише добро й любов до людей і дарувала їм теж прекрасні квіти – але звукові, що зросли у царині її Музики...

Народилася українська мисткиня у відомій інтелігентній сім'ї: батько – Михайло Фільц – адвокат, людина демократичних поглядів, активний громадський діяч, брав участь у керівництві товариства „Просвіта”, очолював місцеве відділення „Рідної школи”, ініціював відкриття Яворівської філії Львівського музичного інституту ім. М. Лисенка; мати – закінчила філософський факультет Львівського університету (слухала лекції М. Грушевського). Богдана була молодшою у сім'ї з чотирьох дітей.

1939 рік, який знаменував початок Другої світової війни та ввід радянських військ у Галичину став трагічним для родини Фільців: спочатку заарештували батька, а за кілька днів і матір з трьома доньками. Як сім'я „ворога народу”, вони опинились у далекому Казахстані, де зазнали багато горя і поневірянь. Сестри – круглими сиротами – у 1945 р. повернулися до Львова, де опіку над ними взяли родичі. Вагому допомогу надали сестрам професори Львівської консерваторії Василь Барвінський (тодішній директор, який за 3 роки сам був репресований) та Станіслав Людкевич, у класі якого Б. Фільц успішно закінчила композиторський факультет (1958), перед тим (1956 р.) закінчила історико-теоретичний відділ консерваторії. Під безпосереднім керівництвом і духовним впливом Учителя вона не тільки оволоділа засадами композиторської майстерності, але й викристалізувала свою патріотичну, громадянську позицію українського митця.

Закінчення на стор. 27.

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXV

APRIL 2008

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

From the Desk of the President

The UNWLA Executive Committee and the editor congratulate Marta Tarnawsky on being awarded the Ukrainian Government's Order of Princess Olha, Third Degree.

Congratulations to Oksana Lykhovyd who was recently recognized by the Ukrainian Government as "Honored Composer and Artist."

Many Ukrainians all over the world are celebrating Easter this month, and I extend my best wishes to all during this season of joy that unites us in faith and hope. But while we celebrate the Resurrection of Christ, we must also remember the Chornobyl nuclear disaster in Ukraine. Twenty-two years have passed since the day the world learned about this tragedy, but like many sad events in the history of Ukraine, the explosion of the nuclear reactor and the after effects of this tragedy have been blurred by the passage of time. Some have forgotten; others, especially the children and grandchildren of those who experienced the tragedy from a safe distance, do not even know that this catastrophe occurred. This point was made painfully clear to me when I was asked to speak on the topic of Chornobyl to students at NY University, most of whom had never heard of Chornobyl or the events that occurred there in 1986. It is, therefore, important for UNWLA members, branches, and regional councils to commemorate this event within their communities, to remind those who have forgotten and to teach those who have never learned.

Through the ages, Ukraine has been the victim of continuous invasions by neighboring countries that not only enslaved our people but also stole items of great value. Many of these treasures can be found in museum collections in Russia, Germany, Austria, and elsewhere. In 1972, UNWLA President I. Rozhankovska wrote about an exhibit of artifacts in Linz, Austria. The exhibit consisted of artifacts from Trypilian and Scythian cultures from archeological findings in Ukraine, artifacts that were once part of the collection of the Ukrainian National Historical Museum in Kyiv. Like many other treasures, they were appropriated by conquering armies—a cultural exploitation that was as devastating to Ukraine as other forms of oppression.

We see the worst signs of this exploitation in Russian museums, an extension of a much greater theft—that of our identity as a nation. Even today, there are many in Russia who claim that Ukraine has always been a part of Russia. These persistent lies are proclaimed as truth, vociferously and steadily, by people like Russia's former president Vladimir Putin and his successor, who would like nothing better than to reclaim Ukraine and absorb it into an empire where Russia again reigns supreme. We must respond to these lies and must work diligently to ensure the world learns the true history of Ukraine, for it is truth that will safeguard Ukraine's destiny as a sovereign state and will prevent the tragedies of the past from recurring.

UNWLA members know the value of our inherited past, not only in Ukraine but in this country. It was for this reason that the UNWLA founded the Ukrainian Museum in New York. One of the most important cultural institutions in this city, it is a cherished symbol of our heritage and attracts thousands of visitors each year. I encourage all UNWLA members to visit this wonderful museum and to share its splendid exhibits with American friends.

I close this month's message with a reminder that our 28th UNWLA convention is only a month away. I look forward to seeing all of you at this important event. The UNWLA will be 83 years young this year, and there is much for us to do. Remember that you play a major role shaping the future of our organization; don't miss this opportunity to participate in this process. Thank you and God bless you.

Ukraine's Holodomor

An Educational Milestone and a Victory for Truth



In the spring of 2005, Ukrainians throughout the world were beginning to consider plans for commemorating the 75th anniversary of the 1932-1933 Famine Genocide. Engineered by Josef Stalin and his henchman as a means of crushing Ukraine, the Great Famine annihilated approximately one quarter of Ukraine's population. From the start, Soviet propaganda and dedicated Russophiles worked zealously to mask the truth from the civilized world. The cover-up was to continue for decades despite the endeavours of Ukrainians in the free world to tell the true story of this horrific and tragic time.

Thus, in April 2005, Larissa Kyj (then vice president of UCCA) and UCCA member Ihor Mirchuk approached Vera Bej with an interesting proposal—the creation of a textbook about the Ukrainian Famine for Pennsylvania's high school students. One of only 60 Pennsylvania Distinguished Educators and Pennsylvania Teacher of the Year in 1998, Ms. Bej was a logical candidate for this undertaking. Her impeccable professional credentials and her work as a consultant to

Pennsylvania's Department of Education (PDE) were critical assets that gave her access to the top echelon of PDE movers and shakers.

With some hesitation and more than a little trepidation, Vera Bej accepted the challenge. Not long after, a committee comprising Ms. Bej, Christine Shwed, and Ihor Mirchuk was created and the monumental project was begun. Mr. Mirchuk, who holds a Ph.D. in Ukrainian History, is a social studies teacher in the Philadelphia School District. Ms. Shwed, who has a degree in education and who had worked for many years as a teacher in the Ukrainian Heritage School of metropolitan Philadelphia, was also the UNWLA's Education Chair, elected to this position at the UNWLA's XXVII Convention in May 2005.

In an email to *Our Life's* editor, Ms. Bej (who is a UNWLA member at large) noted, "There were three key reasons I asked Christine and Ihor to serve on this project with me. One was Ihor's expertise in Ukrainian history and Christine's exceptional computer skills. The second was that both had teaching experience and thus had some familiarity with pedagogical theory and application. The third and most important reason, however, was their disciplined approach to work and their ability to adhere to a strict timeline."

As project leader, Vera Bej was the principal organizer and coordinator of the team and responsible for the pedagogical content, exercises, and activities as well as adherence to Pennsylvania's curricular standards. Ihor Mirchuk wrote a concise history of the Great Famine and compiled a list of FAQs for the project. Christine Shwed was responsible for formatting the book and for selecting appropriate artwork for the text. As the project evolved, numerous Pennsylvania educators reviewed the materials and offered constructive suggestions. The committee especially appreciated the guidance of Jeffrey Zeiders, head of the Social Studies Department at PDE.

The project, like all worthwhile endeavors, presented numerous challenges, the first of which involved sifting through the plethora of famine-related materials available in books, periodicals, the Internet, and other sources. An associated challenge

was to navigate through discrepancies and inconsistencies, especially those related to the number of victims of the Great Famine. Resolving these discrepancies often required making decisions that proved controversial.

Pedagogical challenges included selection of accurate and age-related materials for high school students and utilizing these materials to create activities and exercises that would involve higher order thinking skills that met specific Pennsylvania standards in reading, writing, and mathematics as well as federally mandated standards dictated by No Child Left Behind legislation.

Logistical challenges included time constraints and geographic constraints. Ms. Shwed and Mr. Mirchuk live 150 miles away from project leader Vera Bej and all three hold full-time jobs, a situation that necessitated all three to commit themselves to many hours of travel. Most of the project meetings took place at Ms. Bej's home in Shippensburg, Pennsylvania; a few meetings were held at Philadelphia's Ukrainian Educational and Cultural Center, which houses the Ukrainian Heritage School.

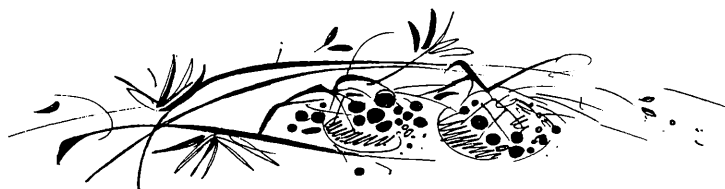
Despite these challenges, the project was completed, shaped and chiseled to accommodate historical fact, pedagogical standards, art, technology, and the age of the target student audience. The infrastructure of the completed work is interdisciplinary—content and activities encompass not only social studies but geography, literature, art, and mathematics. The project content, which begins with general explanations of the concept of genocide by scholars Lemkin and Huttenbach, is followed by a concise history of the 1932-1933 Holodomor with a more detailed explanation of the tragedy through a series of most Frequently Asked Questions (FAQ) and answers. The entire work, from introductory materials to student exercises and activities, follows Bloom's Taxonomy, a pedagogical model that subdivides learning into a complex multilevel experience ranging from basic informational questions through a progression of five levels of higher order critical thinking skills, a fundamental component of PDE's educational

approach. The work includes first-hand accounts of the Holodomor, maps, art, a poem, statistical data, and extracts from official documents and literary works. There is a glossary, a list of reference sources, a bibliography, and a CD that includes a PowerPoint presentation (prepared by Ms. Shwed) that provides data on other genocides and also includes a sampling of Ukrainian music. Although the main thrust of the project was to familiarize the end user with the Genocide Famine in Ukraine, there are references and comparisons to other 20th-century genocides. The book's cover, for example (by political cartoonist Ed Stein), depicts a graveyard filled with tombstones—each labeled with the name of ethnic or national groups that were the victims of genocide and the dates of the atrocities.

Once UCCA had solicited and obtained the funds needed for publication, the project was ready for distribution. PDE Director of Social Studies Jeff Zeiders wrote a supportive cover letter addressed to each school district superintendent in Pennsylvania, and copies of the book were mailed to all 500 school districts at the end of November 2007. To date, 12 districts have responded with praise for the project or requests for permission to duplicate books for individual students. There are tentative plans to distribute the book to Pennsylvania charter and diocesan schools.

While the success of this project is not predetermined or guaranteed, the initial response from school district superintendents in the Commonwealth of Pennsylvania is auspicious. So is an unanticipated communiqué from a retired science teacher from North Carolina. Although not of Ukrainian descent, this gentleman became interested in the Holodomor through a circuitous route, and has made it his personal mission to ensure that the project created for inclusion in the curriculum of the Commonwealth of Pennsylvania becomes a part of the curriculum of the North Carolina system of education. He and Vera Bej have already joined forces and are working to make this happen.

—Tamara Stadnychenko



Art-to-Wear Profile of an Artist

Masha Archer is an elegant lady, a unique and intense artist with a fascinating history. Having seen her work, I became curious about the woman behind the art, the inspiration for her talent, and the choices she had made along life's journey—choices that have allowed her to raise a family while designing and creating a collection of wearable art that has caught the eye of celebrities and ordinary women captivated by beautiful things. Although we had spoken on the phone several times, it was on Thanksgiving weekend 2007 that I finally had the pleasure of meeting Masha at her annual Saks Fifth Avenue trunk show in New York City. She graciously agreed to a telephone interview, which is the basis of this article. —Marianna Zajac



Masha Archer

Masha, aka Maria Muchyn-Archer, was born in Kyiv to the renowned sculptor Mykola (Bohdan) Muchyn and Sophia Muchyn, a painter. Both parents taught painting and sculpture at the Kyiv and Kharkiv Art Institutes, their careers cut short by World War II and the post-war turmoil that forced the family to flee from the Soviet Union and seek a new life. Living in an American displaced persons camp in Göttingen, Germany until 1949, the

Muchyns, like countless other refugees, emigrated to the United States and settled in Philadelphia.

No matter where life took them, Masha vividly remembers her family enveloping her in the arts. She acknowledges that her artistic interest and talents were inherited, nurtured, and developed in an environment where art was a constant, living presence. Life in the Muchyn home was permeated with conversations about artistic technique, art reviews, color, patterns, and style, and these discussions shaped and motivated the young Masha, spurring her formidable development as an artist.

Masha's formal art education began at the Pratt Institute in New York City. Although she admits that this experience broadened and extended her interests into graphic design and painting, she commented that American art schools fall short of European institutions in their breadth of subject matter. Leaving Pratt early, she accepted a job as a restorer and exhibitor at the Museo Nacional de Mexico. It was in Mexico that Masha met her future husband, art photographer Charles Homer Archer, an alumnus of the fabled Black Mountain College of North Carolina. Masha and Charles and their firstborn Maya lived in the Yucatan jungle but moved in the 1960s—first to Tucson and then to San Francisco. It was during this period in her artistic development, that Masha redirected her training in graphic design into clothing design, translating her ideas into garments with a harmonious mixture of brilliant colors and patterns.

In the early 1980s, Masha began working on her Art-to-Wear jewelry line. Critics agree that her stylish necklaces, earrings, and hair ornaments are extraordinary. Her creative design process begins with a conceptualization in her mind's eye, leading

to a family of pieces, with each piece incorporating the imagined colors and textures. Inspired by music, opera in particular, Masha notes, “I see melodies and repetition of themes in these pieces, and I work to achieve certain harmonies and rhythms. . . . My mother transmitted to me the idea that colors are to be heard in groups as a melody and the same notes and the same colors combine differently and recombine perpetually with each other, producing entirely different music . . .”

Utilizing her artist’s sense of color and an architect’s attentiveness to structure and function, Masha works with turquoise, coral, antique ivory, malachite, opal, jade, pearl and petrified wood to create three-dimensional jeweled sculptures. Her pieces, when not worn, are displayed by numerous collectors in cases on walls as precious art objects. Her wearable art has also been exhibited at museums and galleries throughout the United States and Europe. She has been closely associated with the San Francisco Opera for the past 17 years and her pieces are featured in its shop. A few of her finest pieces can also be found at the Ukrainian Museum’s gift shop in New York City, which also sells copies of her DVD entitled *Ritual of the Eye*. Masha’s late husband made the interaction of her jewelry and the human body the subject of his most inspired work; he left a legacy of photographs paying tribute to Masha’s talent.

A quarter-century relationship with Saks Fifth Avenue has provided Masha Archer a very successful platform to show and sell her wearable art. Her Saks trunk shows are held across the country and draw loyal admirers. She has cultivated a rather extensive celebrity following, and her

jewelry has been purchased and worn by Oprah Winfrey, Laura Bush, Placido Domingo, Joan Collins, and other luminaries. One client, painter Ida Kavin, owned 47 distinctive pieces of Masha’s jewelry.

In 1997, Masha held an exhibit of her work at Kyiv’s Pecherska Lavra, which she explained was a personal and emotional visit back to her roots. Many of the motifs she creates are strikingly Slavic in style and color. There are Scythian shapes incorporated into necklaces, and folkloric roots traceable to the designs seen in the traditional Ukrainian pysanka or the Cossack Mamai art tradition. She recalls a group of scholars who attended her exhibit at the Lavra and admonished, “Don’t forget – you got all of this from us!” Ten years later, Masha still looks to Ukraine for inspiration and exposure. During our conversation, she expressed her desire to present a piece of her jewelry to then newly elected Prime Minister of Ukraine Yulia Tymoshenko, quipping “I think the style would fit Tymoshenko’s persona.”

Masha has two adult daughters, Maya and Larissa, both of whom have clearly inherited an artistic spirit from their Muchyn/Archer parents and grandparents. Maya’s passions are poetry and photography; Larissa’s are the theater and writing.

Since our telephone interview, Masha has joined UNWLA as a member at large. An advertisement featuring her recent work was published in the November 2007 issue of *Our Life*, and we look forward to seeing what new challenges this dynamic and creative artist will tackle next. Welcome, Masha, to Soyuz Ukrainok.



We would like to thank our authors for the wonderful articles that they contribute to *Our Life*. Please forward articles to English language editor Tamara Stadnychenko c/o UNWLA headquarters. We ask that all contributors **include a telephone number** to allow us to acknowledge submissions and verify information. We also ask that UNWLA branches and regional councils submit articles about special events no later than three calendar months after those events have occurred. **Photographs** submitted electronically should have a resolution of at least 300 DPI and should be saved as uncompressed TIFF file. If you cannot submit electronic photos/images as described, please send hard copy.

Fibromyalgia

by Ihor Magun, M.D.,F.A.C.P.

A complex constellation of symptoms constitute the diagnosis of fibromyalgia, which is a debilitating syndrome that affects women almost ten times more than men. The age of onset is typically 20 to 50, with the highest incidence between the ages of 60 and 79. There appears to be a genetic susceptibility to this ailment.

One of the challenges faced both by the physician and the patient is that despite clear diagnostic criteria, the diagnosis has at times remained controversial. There is no definitive laboratory test nor are there any anatomical abnormalities. Frequently, laboratory tests are performed not to rule in fibromyalgia, but to rule out other diseases that may mimic this syndrome.

The hallmark of the disease is tender points with widespread pain present for at least three months' duration and at least 11 of 18 so-called tender points throughout the body. The tender points must be described as painful upon applying pressure with the fingers (amount of pressure to cause whiteness in the examiner's nail bed). The pain must appear on both sides of the body, along the length of the spine, and be above and below the waist. The tender points can be found

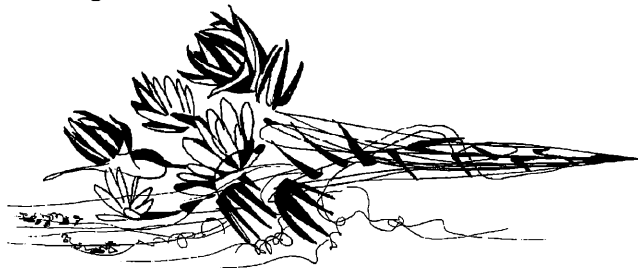
- At the hairline on either side of the neck
- Above the collar bone on either side of the neck
- Below the collar bone on either side of the neck
- Between the shoulder blades on either side of the upper back
- On the upper back, left or right

- On the inside of either arm, where it bends at the elbow
- On either side of the lower back, just below the waist
- On either side of the buttocks, just below the hips
- On either knee
- On the bottom of the feet

It is important to note that fibromyalgia is not a progressive disease. It is chronic, but the symptoms can fluctuate. Besides pain at these tender points, other conditions associated with this disease include sleep disorders, fatigue, irritable bowel symptoms, depression, and headaches.

Treatment options currently include pharmacological and nonpharmacological approaches. Aerobic exercises are helpful; cognitive-behavior therapy can also be beneficial. Treatment regimens incorporate addressing sleep problems and using mood elevators. At this point, Pregabalin (Lyrica) is the only FDA approved treatment for fibromyalgia and has shown significant improvement addressing fatigue, pain, and sleep issues. This medication has just recently been introduced to the market and has been a life saver for many. Twenty percent of patients can go into remission after about two years.

It is always important to have open discussions about your physical ailments with your physician. With a multisymptom disease like fibromyalgia, the information you provide can clinch the diagnosis and significantly improve the quality of your life.



We gratefully acknowledge Christina Holowata Schlesinger for her generous contribution of \$100 to *Our Life* Press Fund in honor of her mother, **Iwanna Holowata**, who celebrated her birthday on March 4.

Health Insurance for Traveling Seniors

by Orysia Nazar Zynycz

Summer is fast approaching, and many people are planning vacation trips. Whether you are considering traveling within the United States or abroad, one important thing to consider is how to protect yourself against unanticipated medical costs that might arise while you are on the road, on the boat, on the plane, or in some cozy B & B or hotel. For this reason, it is important to think about health insurance before leaving on any trip.

You should begin this planning by recognizing that there is a big difference among the various insurance plans and the coverage they offer for seniors. Both HMO and Medicare Advantage Plans have very specific guidelines for what they cover and where, so you should carefully study these guidelines to see whether coverage applies to your vacation site. While getting sick away from home is something nobody wants, it can happen and it is best to be prepared. A telephone call to Medicare and/or other insurance provider before you leave home can save money and prevent needless anxiety.

Traveling Within the United States

Medicare plans cover medical costs away from home but only within the United States and U.S. territories. Call the local Medicare carrier for a list of Medicare-participating physician in the states you plan to visit. Using a Medicare-participating physician will help you save money, and the physician will file your Medicare claim in the state where you were treated. You'll also receive a Medicare Summary Notice (MSN) explaining what was covered. Send a copy of the MSN to your supplemental health insurer in your home state for payment. Other plans, such as HMOs, offer limited coverage when you travel outside your home state. Note that except for emergencies, most HMOs cover medical treatment only within your home state.



Traveling Outside the United States

When you travel outside the United States, the best option for medical coverage and peace of mind is to purchase individual travel insurance for your trip. Alternatively, several Medicare supplement insurance plans cover foreign travel emergency, after a deductible and a \$50,000 lifetime maximum. You will need to get an itemized bill with the diagnosis and treatments to submit to your supplemental carrier. Note that the treatments and cost will be evaluated using Medicare guidelines. The supplemental insurance will not cover any expenses do not fall within these guidelines, and you will be responsible for the costs. Also note that most health care providers overseas accept only cash payment.

Another good precaution for those traveling to foreign countries is to recognize that finding an English-speaking physician may take time and effort. Plan ahead. Before leaving on a trip abroad, contact the International Association for Medical Assistance to Travelers (IAMAT), located in Lewiston, New York for a list of English-speaking doctors overseas. IAMAT can be accessed online at www.iamat.org or contacted by telephone at 717-754-4883.

Packing List

Make sure to bring the name, address, and phone number of a family member or friend who should be contacted in an emergency. If you have an unusual medical condition, wear a medic alert bracelet or ID tag. These are recognized almost everywhere and immediately alert medical personnel. Bring an adequate supply of medications, as well as copies of your prescriptions, tickets, credit card, and passport. Also bring a copy of your Medicare card and Medicare supplement insurance card. Leave a set of all documents with a friend or family member and hide a set in your luggage (sew the documents into hem of your jacket, skirt, or pants) in case your purse or wallet is lost or stolen.

Bon Voyage!!

Washington, D.C. Community Supports UNWLA Silent Auction at Malanka Gala

by Marijka Lischak



Welcoming guests to malanka and auction

On January 19, 2008 Washington, D.C.'s Ukrainian community generously supported a charity benefit silent auction sponsored by Branch 78 of the Ukrainian National Women's League of America, Inc. (UNWLA) with support from the Ukrainian Association of Washington (Obyednania), the sponsor of the annual Malanka Gala held at the Georgetown University Conference Center.

This marked the first time that a silent auction was featured at the annual malanka, and numerous individuals generously donated over 40 items for attendees to bid on. The diverse items to be auctioned off included original artwork prints, watercolors, woodcuts, oils, photographs, hand embroidered items, hand-painted ceramics, gift certificates for Ukrainian pastries, tax preparation services, interior design consultation, an Eastern Shore weekend getaway, hot air balloon rides, a basket of Ukrainian liqueur, a golf package, and various sports memorabilia associated with well-known sports legends. The charity benefit silent auction raised \$3,000 for orphans in Ukraine and other charitable, educational, and cultural endeavors undertaken by the UNWLA.

The auction committee was spearheaded by Marijka Lischak, and supported by Branch 78 President Sophia Caryk, and members Christine Dulaney, Dawn Galuga, Ksenia Lutz, Anya Piazza, and Tania Terleckyj. We offer huge kudos to Rick Dulaney who lent us his talent with the computer program and structured the bidding process.

Auction items were donated by Sophia Caryk, Theodore and Theresa Caryk, Andrew and Tania Charchalis, Olya Chodoba Fryz, Slavko and Dawn Galuga, Orest Hanas, Martha Hirniak Voyevodka, Boris and Ulana Hlynsky, Stephanie and Mira Hnizdovsky, Stephen and Martha Holder, Jared H. Hughes and Nadia Marta Bystrianyk Hughes, Chrystyna Kinal, Natalie Kormeluk, Natalia Kost-Lupichuk, Marijka Lischak, Ksenia Lutz, Dr. Yaromyr and Chrystia Oryshkewych, Christine Paclawskyj, Bohdan and Kwitoslawa Paschyn, Roman and Motria Sloniewsky, Natalie Sluzar, Rick Smith and Sophika Nakonechny-Smith, Dr. Stephan and Tamara Tymkiw, and Ukrainian Catholic National Shrine of the Holy Family – Mariyska Druzhyna Gift Shop.



Display of auction items





НОВИНИ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Голова СУА Ірина КУРОВИЦЬКА

**Красне свято Воскресіння Христа!
Бажаємо всього доброго!
Христос Воскрес! *Воістину Воскрес!***

Від Екзекутиви, Головної Управи та всього членства Союзу Українок Америки
вітаю вельмишановних пань:

Марту Гарнавську
з одержанням нагороди від Президента України Віктора Ющенка
“Орден Княгині Ольги III ступеня”!

Оксану Лиховид за одержання звання
“Визначного композитора України”!

Вітаю головного редактора журналу “Наше Життя”
Ірену Чабан з вибором до Ради Директорів
Федеральної Кредитової Кооперативи “Самопоміч” у Нью-Йорку.

Шановні!

Так часто українському народові випадає радісний і сумний момент водночас або майже водночас, і цього року не інакше. Відзначаємо річницю нуклеарного вибуху в Чорнобилі, а за ним – радісне торжество Воскресіння Христа.

Про подію в Чорнобилі постійно потрібно говорити та звертати увагу на таке: минуло 22 роки від цієї трагедії українського народу, і світ помалу зменшує серйозність цієї трагедії, а молодь американська, з якою я мала нагоду спілкуватися, коли виступала з рефератом про Чорнобиль в 2007 р. “СУА і перша вістка про Чорнобиль”, забуває або взагалі нічого не знає. Довідавшись про цей стан, ми справді повинні почати турбуватися.

Молоді студенти з України, які студіюють в цьому університеті, також дуже турбувалися, що американська молодь така байдужа до цієї події, яку пережив український нарід 22 роки тому. Далі тягнуться наслідки на наступне покоління. Вірю, що членки СУА та ціла українська громада, особливо вчителі американських шкіл, повинні робити старання та допильновувати, щоби інформація про цю трагедію була частиною лекції в школах, так як про Гірошіму та Нагасаки. Також, відзначаючи цю трагедію українського народу, українська громада та членки СУА не лише проводили заходи в своєму середовищі, а запрошували американську спільноту до участі. Пам’ятаймо – ми маємо багато прихильників у американському світі, використовуймо їхню прихильність.

Упродовж багатьох років Україна постійно була загарбана своїми сусідами, і вони не лише поневолювали народ, але грабували цінності нашої історії та культурної спадщини. Багато скарбів музейної вартости наїзники нашої землі забрали, а сьогодні пишаються, які їхні музеї багаті. Переглядаючи давні видання журналу „Наше Життя”, я знайшла статтю саме на цю тему, що писала колишня голова св. п. Іванна Рожанківська: “Відбувалася виставка в Лінцу, Австрії, яка мала значне число скитської та трипільської культури, експонатів, віднайдених в Україні. Колекція була власністю Українського національного історичного музею в Києві. Німецькі війська вивозили все, що було можливе, – чорнозем, народ та скарби України. Дуже багато нашого історичного майна перебуває в чужих музеях. Інші держави роблять розшуки за своїми скарбами, Росія домагається, щоб Німеччина показала їй, де захована кімната з бурштину, яку не можуть знайти по сьогоднішній день. Треба і Україні розшукати у сусідів покрадені українські скарби. Сьогодні таких пам’яток найбільше перебуває у Росії”.

Відколи Радянський Союз розлетівся, бачимо, що Росія ще гірше використовує Україну. Росія твердить, що Україна постійно належала їй. Фільми, які появляються на екранах телебачення і в кінотеатрах, в Америці нам не допомагають. Росія все частіше переконує світ, що вони – спадкоємці Київської Русі. Такі твердження робить Президент Росії Путін. Він бажає загарбати та зробити Україну провінцією великої Росії. Наше завдання – постійно реагувати та закликати українських істориків не мовчати. Так само мусимо вимагати від Уряду України, щоб у їхніх представництвах за кордоном були знавці історії, які б реагували від Уряду, бо коли ми звертаємо часто увагу, то зустрічаємося з закидами, що Уряд України не реагує, чи не протестує тому, що ми, українська діаспора, того не хочемо.

Членки США цінують свою спадщину не лише в Україні, а і в Америці, тож США заснував Музей із метою показати американському світові роками творене мистецтво.

Цьогомісячний свій допис бажаю закінчити словами: „XXVIII Конвенція є лише місяць перед нами. Бажаю бачити членство США і його активну участь делегатами чи гостями. Нам виповниться на Конвенції 83 роки від заснування США.

Пам'ятайте, що Ви – найважливіші особи, які відіграють роль на Конвенції, бо саме членство вирішує долю організації.



Вітаємо нових членок Союзу Українок Америки!

83-й Відділ Союзу Українок Америки вітає нових членок – Людмилу Когут і Ольгу Кизиму та членок, які записалися до Відділу – Марію Білинську-Солтис і Ірину Дзюбинську!

Бажаємо їм успіхів і радості у праці на добро і славу українському жіноцтву!



ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ США

ЖІНОЧІ ОРГАНІЗАЦІЇ ВЛАШТОВУЮТЬ ДЕНЬ ГЕРОІНЬ

24 лютого ц. р. у церкві св. Юра в Нью-Йорку було відправлено Богослужіння і Панахиду по загиблих українських жінках-героїнях. Хорунжа Округної Управи США в Нью-Йорку Оксана Макарук і заступниця голови ОЖ ОЧСУ Наталія Качурак стояли з прапорами.

У залі Українського Державницького Фронту відбулася святкова програма.

Голова ОЖ ОЧСУ Любов Часто відкрила свято і запросила до слова редактора журналу „Наше Життя” Ірену Чабан, котра виголосила доповідь про нескорену українську патріотку Іванну Блажкевич. Детально змалювавши моральні та фізичні тортури, заподіяні письменниці в часи польської пацифікації, доповідачка підкреслила мужність, принциповість і відданість ідеї свободи своєї Батьківщини цієї незламної жінки. Виступ був ще й тим цікавий і цінний, що

більшість присутніх уперше почули про Іванну Блажкевич. Прелегентку нагородили гучними оплесками.

Далі була мистецька частина програми, яку ведуча Світлана Махно відкрила деклямацією.

Присутні отримали змогу послухати виступи Лаврентії Туркевич (спів і бандура), ансамблю „Річеркари” (художній керівник, композитор і піяніст Андрій Легкий, скрипаль Галина Легка) та сольоспів Кларі Легкої. Програма пройшла на високому рівні.

Пригощали гостей смачним буфетом, до якого спричинилися Анна Саф'ян, Марія Василік, Марія Лавро, Дарія Генза та Ірена Стецьків. Обов'язки при касі виконували Марія П'ятка і Слава Герльовська. Сцену прикрасили Текла Гнатишин і голова осередку СУМ-у Петро Сабат. Наталя Качурак допомагала в адміністрації.

тивних справах, а також підготувала летючки і афіші. Голова Окружної Управи СУА у Нью-Йорку Надія Савчук подякувала виконавцям програми і всім, хто спричинився до її успіху, а також численним гостям. Імпреза закінчилася виконанням національного славня.

Надія Савчук, голова Окружної Управи СУА в Нью-Йорку.



Учасники свята Героїнь. Ліворуч: А. Легкий, Л. Туркевич, С. Махно з дочкою, К. Легка, І. Чабан, Я. Часто, Г. Легка, Н. Савчук.

НОВА ПРОГРАМА 83-го ВІДДІЛУ

Кожномісячні сходи ВІДДІЛУ дозволяють підсумовувати результати багатогодинної праці союзниць і складати плани на майбутнє. Чергові сходи 83-го ВІДДІЛУ СУА у Нью-Йорку відбулися 9 квітня. Засідання відкрила голова ВІДДІЛУ Ірена Чабан, прочитала програму сходин.

Членки привітали свою голову з нагоди обрання її членом Ради Директорів Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч”, побажали успішної праці для добра української громади в діаспорі та Україні, Анна Саф’ян вручила їй китицю квітів.

Після прочитання Елізою Панчак детального протоколу з попереднього засідання членки Управи ВІДДІЛУ приступили до звітування. Одна за одною розказували референтки про свої успіхи і проблеми.

Особливо цікавим виявилася праця референтури суспільної опіки.

Саме слово піклування наближає нас до виконання добрих вчинків, уваги і взаємної допомоги. Цього року ВІДДІЛ започаткував напрям, у який входить надання допомоги: вияснення домашніх обставин чи стану здоров’я членок, що на сьогодні перестали відвідувати сходи, хворіють чи перебувають в проблематичних ситуаціях. Якраз на цих сходинах ВІДДІЛ розгортав свою нову програму. Заступниця голови ВІДДІЛУ, референтка суспільної опіки і член її комісії звітували про телефонні розмови з такими членками, про їхню несподівану радість і вдячність за пам’ять та спілкування з посестрами. Звітуючі передавали привітання, всі раділи, що відновили контакт і що нас знову об’єд-

нує Союз українських жінок.

Дискусійним виявилася справа участі ВІДДІЛУ в українському фестивалі, влаштованому при церкві св. Юра. Через відсутність охочих очолити участь ВІДДІЛУ членки постановили оподаткувати себе по 25 дол., щоб поповнити касу.

Заслуговеє призначення праця у „Світличці” виховної референтки Дарії Гензи і скарбника Анни Рак. Наявність доброго господарювання допомогло проспонсорувати у вересні 2007 р. кольорову обкладинку „Нашого Життя” та різні заходи, зорганізовані для зацікавлення дітей українською мовою, звичаями і святами. Ці діти братимуть участь у концерті на фестивалі.

Голова ВІДДІЛУ подала додаткову інформацію про проведення ХХVІІІ Конвенції СУА, делегатки обговорювали свої функції на цих важливих нарадах.

З квітневими днями приходять спогади про Чорнобильську трагедію. Новоприйнята членка ВІДДІЛУ Людмила Когут поділилася своїми переживаннями тієї катастрофи, акцентуючи увагу на масштабності Чорнобильського лиха.

А ще традиційним у цьому ВІДДІлі стало привітання іменинниць гучним спільним „многая літа”. Цього разу це були Дарусі, які 1 квітня святкували день ангела.

На завершення сходин вітали нових членок ВІДДІЛУ, раділи з поповнення, плянували літературно-мистецький „Львівський вечір”.

Укінці голова ВІДДІЛУ побажала всім доброго теплового весняного настрою і родинних щасливих свят Воскресіння Христового.

Ірина Дзюбинська, голова 17-го відділу СУА, Маямі.

56-й Відділ СУА у НОРТ ПОРТІ, ФЛОРІДА, ВШАНУВАВ ГЕРОІНЬ УКРАЇНИ

*Пом'янім всіх тих в нашій серці,
Що в останнім запеклім бою
Полягли у нерівному герці
За омріяну волю свою...*

(автор невідомий)

Ольга Басараб, Олена Теліга – молоді, привабливі, інтелігентні, національно свідомі особистості, які присвятили життя служінню своєму народу, національним інтересам України. виявили відвагу, самовідданість, хоробрість, силу волі й духа, які віддали своє життя за батьківщину, але не зрадили своїх друзів, побратимів, колег та свій народ. Імена цих двох жінок внесені у безсмертну книгу пам'яті і поповнюють листу жінок-патріотів.

Жінки-героїні... відомі і невідомі, які залишили значний слід в історії України. Саме їм, безсмертним героїням України, було присвячено вечір, який відбувся 1-го березня ц. р. Численна українська громада зібралась у залі української католицької парафії Собор Входу в Храм Пресвятої Богородиці. Чудово прибрана сцена. Вишиті рушники, квіти. З портретів дивляться зворушливо глибокі, розумні очі Олени Теліги та Ольги Басараб.

Хор Союзу Українок Відділу під диригуванням Люби Інграм розпочав вечір молитвою "Богородице Діво". Із вступним словом виступила Марія Наваринська, почесна членка СУА та Почесна голова Відділу. Ведучою програми була Катерина Кобрин, культосвітня референтка.



Довголітня членка СУА Надія Іванчук підготувала цікаву, добре продуману доповідь "Українські героїні", в якій згадала жінок від давніх часів і до сучасності, які служили своїй батьківщині та своєму народові й досить часто жертвували життям заради правди, честі, свободи і незалежності.

Потім прозвучали поезії О. Теліги "Засуджені" (у виконанні Олени Рузайкіної) та Миколи Щербака "Їхні душі вогнем горять" (рецитувала Галина Король).

Ансамбль "Мрія" (музкерівник Іраїда Черняк) виконав пісні "На схилі гір" (муз. В. Безкоровайного) та "Стоїть пшениця мов Дунай" (муз. В. Івасюка).

Урочисто-зворушливу атмосферу вечора продовжив хор союзянок. У їхньому виконанні прозвучали пісні "Contra Spem Spero" на сл. Лесі Українки, "Лебеді Материнства" на сл. В. Симоненка, "Україно" – сл. і муз. Тараса Петриненка. Із заключним словом виступила Іванка Мартинець, заступник голови Відділу. Хор і всі присутні заспівали славень України. Цією урочистою нотою і завершили чудовий вечір пам'яті.

Щиро дякуємо підготовчому комітету, який очолила Марія Наваринська, і всім, хто доклав праці, зусиль, умінь та старань в успішному проведенні цього заходу.

Ірина Брик-Жизномирська
пресова референтка Відділу.



*Учасниці вечора.
Ліворуч: Олена Рузайкіна,
Іраїда Черняк, Любов Інграм,
Надія Іванчук, Марія Наваринська,
Ольга Пастернак,
Катерина Кобрин, Галина Король,
Орися Свистун.
Відсутні на фотогр.: Лідія Белендюк,
Іванна Мартинець.*



ШЕВЧЕНКІВСЬКІ РОКОВИНИ

9 березня ц. р. 65-й Відділ СУА у Нью-Брансвіку відзначив свято нашого кобзаря Тараса Шевченка. Голова Відділу Наталя Головінська привітала гостей та передала ведення програмою Олі Городецькій.

Д-р Іван Головінський виголосив святкове слово про життя і творчість та вплив Шевченка на майбутні покоління, у якому наголосив: “велич Шевченкового слова полягає у тому, що він був і залишився нашим національним дороговказом”.

Союзянки та церковний хор під проводом Богдани Гнатик заспівали „Заповіт” та „Реве та стогне Дніпр широкий”. Мирося Штурмай прочитала вірш „Привіт Шевченкові”, жіноче тріо Б. Гнатик, Віра Мельник та Мирося Штурмай виконали пісні на слова Т. Шевченка. Назар Бобеляк прочитав вірш „Зоре моя вечірняя” та виконав соло на кларнеті. Студентки Маруся Гавданович, Зоряна і Настя Каспруки заспівали пісню „Садок вишневий коло хати”, Мирося Штурмай, Софійка та Петрусь Пітули виконали сценку „Дитинство Тараса”. Наталя Ференц виголосила вірш „Матері”. Всі діти разом заспіва-

ли декілька пісень на слова Т. Шевченка. Юні декляматори нашого свята – Настя Каспрук, Славчик Пашков, Софійка і Петрусь Пітули, Христя і Іванка Старожитники, Юра Проць, Таня Лабовська, Коля Биков, Адам Осіславський та Отусь Фішер. Мистецький керівник Віра Мельник підготувала програму, музичною частиною керувала Б. Гнатик.

Майже всі виконавці програми і їхні діти – новоприбулі з України, які радо беруть участь в усіх заходах громади. Гості з приємністю слухали виступи дітей, дивувалися, з якою пошаною вони виконували вірші нашого Кобзаря, нагороджували їх рясними оплесками.

Укінці ведуча подякувала виконавцям за гарні виступи, В. Мельник та Б. Гнатик за підготовку програми, д-рові І. Головінському за святкове слово і всім, хто спричинився до успіху цього свята. Присутні ще раз нагородили виконавців гучними оплесками. Свято закінчилося славнем України.

*Ольга Городецька,
пресова референтка Відділу.*



ГІРКІ СПОГАДИ МОЛОДОСТІ



*Перший ряд, ліворуч: Таня Кузич, Ірина Гасцька, Оленка Матвійшин, Марта Ожсга, Ірена Субота, Марія Шпитко, Рома Лоско, Аня Бискош, Мотря Мельник, Уляна Гриневич, Євгенія Ганушевська, Роксоляна Полухович, Йоля Бискош, Геня Бискош, Ольга Корзаченко, Марія Щерб'юк, Оленка Шкорбут, Іванка Річардсон, Ольга Поливка, Віра Яворська, Оксана Добрянська.
Героїні УПА (другий ряд, ліворуч): Надія Голяш, Ірина Камінська, Марія Васько, Марія Пискір, Марійка Климчак, Валя Хринівська (всі членки 101-го Відділу СУА).*

18 листопада 2007 р. 101-й Відділ СУА разом із Українським Національним Музеєм Чикаго провели зустріч з героями УПА, поєднавши зустріч з тематикою виставки „УПА – Армія нескорених”.

Жінки, які живуть серед нас, у нашому оточенні, про яких мало хто знав, розказали про свої буремні молоді літа.

Зі сльозами на очах присутні слухали Надійку Голяш, яка поруч із чоловіком була зв'язковою УПА, допомагала повстанцям на Перемишлянщині.

Ірина Камінська живе у Чикаго, майже всі її знають, та не всі свідомі, що довелось пережити їй у ті далекі часи. Вона була зв'язковою УПА під псевдонімом „Христя”. Перенесла не одну звістку побратимам-повстанцям, була відважною та передавала цінні документи, важливі інформації. Христя перебула 8 років у Вроцлавській тюрмі. Добре знала лемків, у яких ночувала не одну ніч.

Марія Васько виступ почала своїм віршем „Поклін героям”.

Наприкінці слухали Марію Савчин-Пискір, псевдонім „Марічка”. Відважна дівчина також була зв'язковою, пробула у підпіллі 1947-1953 рр. Вона розказувала епізоди свого повстанського життя, а присутні вслухалися зі сльозами на очах. Її книжку спогадів „1000 доріг” сьогодні читають українці у всіх куточках землі.

Катерина Стах (не змогла прийти через недугу) також була зв'язковою та перебула 8 років у Вроцлавській в'язниці.

Ці скромні жінки зазнали голоду, холоду, ночували у лісах, у криївках. І таких, як вони, напевно, залишилося багато.

Ми повинні про них пам'ятати. Вони вірили в незалежну Україну, боролися за неї.

Героїнь повстанськими піснями вітали сестри Мальгівські, а голова 101-го Відділу Оленка Шкорбут вручала китиці квітів та грамоти пошани. Шануймо їх! Не забуваймо про них!



*Марія Щерб'юк,
пресова референтка
Відділу.*

ВИШИВАНІ ВЕЧОРНИЦІ НА ПІТСБУРЩИНІ

Цьогорічні традиційні „Вишивані вечорниці” відбулися 15 вересня у готелі.

Ось уже 36 років союзнянки Відділу організують це прекрасне свято з веселою українською музикою, піснями і танцями.

Вечір розпочався пополудні, гості прибули зі всіх куточків чарівної Пенсильванії та інших штатів, Канади і України. Приємне враження справляла заля, яка була по-мистецьки прибранна українськими вишитими рушниками, про що подбали союзнянки Марійка Заліщук і Ання Конецька.

Уся атмосфера нагадувала про Україну, присутні спілкувалися в основному українською мовою. А. Конецька подбала за чудову музику з Клівленда під керівництвом Остапа Стахіва. Цікавим у програмі було представлення дебютанток та їхніх ескортів. Організацією цього вечора занялася союзнянка з багаторічним стажем Люба Глутковська.

Зі словом привітання до присутніх звернулася голова Відділу Марійка Заліщук, а о. Юрій Апелард прочитав молитву. Під звуки музики представили дебютанток. Слава Комічак коротко розповіла біографію першої дебютантки Ірини Гончар, що в супроводі батьків вийшла на сцену, на якій чекав на неї ескорт Джон Гарбіст.

Далі з'явилася друга дебютантка – Олександра-Марія Боднарчук, яку представила А. Конецька, та ескорт Метью Рацо. Люба Глутковська представила Катрусю Малярську, ескортом якої був Богдан Михайлів – обоє народилися в Україні, малими разом із батьками приїхали до США, володіють прекрасною українською мовою, активні в українській громаді.

У елегантних білих сукнях, з милими усмішками, граціозні в танці – наші дебютантки-українки. Не поступилися їм ескорти – стрункі, вродливі хлопці. Все це дійство під проводом союзнянки Л. Глутковської залишило незабутні враження.

Після смачної вечері, під звуки музики співали українських пісень і забавлялися до півночі.

На вечорницях було більше ста осіб, розігрували лотерію і різні забави.

Кошик із українськими сувенірами виграла П. Боднарчук, яка зі здивуванням тішилася від несподіванки.

Підсумовуючи, можна упевнено сказати, що „Вишивані вечорниці” союзнянкам Відділу ім. Ольги Басараб вдалися і цього разу. Щиро дякуємо усім, хто причинився до успіхів цього заходу.

Наталія Щерба.

„СВІТЛИЧКА” 120-ГО ВІДДІЛУ

„Світличка” в Рочестері, Н.-Й., працює під керівництвом 120-го Відділу. Заняття „Світлички” відбуваються в одній із клас колишньої школи св. Йосафата.

Градуація була разом зі святкуванням Дня матері, і програма почалася піснями, присвяченими матерям та бабусям. 6 градуантів отримали „дипломи”.

Цього року прибуло 5 дітей.

Бажаємо дальшого успіху учителькам у їхній праці!

*Марта Стасюк, голова округи
Північний Нью-Йорк.*



Градуація і День матері у „Світличці”. Перший ряд – градуанти з дипломами в руках: Єва Лико, Медісон Евенс, Олена Гарасимчук, Юліяна Павлович, Майя Кравс, Христина Віттерс. Другий ряд: Нікол Рідел (вчителька), Соня Павлович, Кейл Голкомб, Наталія Кравс, Бріяна Халуна, Михайло Теберце, Юля Міллер, Андрій ДіБол, Богдана Колопельник, Лариса Чолач (вчителька).



**ВШАНУЙМО
НАШИХ МАТЕРІВ І ЧЛЕНІВ РОДИНИ,
ЯКІ ВИШИВАЛИ
ПОКАЗОМ
МИСТЕЦТВА
УКРАЇНСЬКОЇ ВИШИВКИ**

2, 3, 4 травня 2008 р.

Виставка
"ВИШИВАЛА МОЯ МАМА"
Галерія ім. Олександра Черника УОКЦ
700 Cedar Road, Jenkintown, PA 19046



Виставку влаштує 90-й Відділ СУА у Філядельфії.
Закликаємо всіх, у кого вишивка в пошані, приєднатися до цього заходу.
Приймемо від 1 до 3 різних зразків.

Просимо: Зголоситися по телефону (215) 636-6683 або (215) 572-0810.

Виповнити нижче подану реєстраційну картку, додати світліну особи, яка вишивала, і оплату 10 дол., що одночасно є квитком вступу на відкриття виставки.

Експонати принести до УОКЦ 2 травня 2008 р. (п'ятниця) 7:30 – 10 год. ранку.

Чеки виписувати на "UNWLA – 90 Wr." та вислати на адресу:

**90-й Відділ СУА
700 Cedar Road, Jenkintown, PA 19046**

Прибуток з імпрези призначено на навчання і конкурси вишивок для дітей і молоді нашого міста. Усі експонати будуть зняті на фільм, який згодом можна буде придбати в організаторів імпрези. Експонати можна забрати в неділю, 4 травня 2008 р., після закриття виставки від 6-8 год, або в понеділок від 6-8 год. вечора.

РЕЄСТРАЦІЙНА КАРТКА

Хто вишивав: _____

Опис експонатів 1 _____

2 _____

3 _____

Роки життя: _____ Місце народження: _____

Родинне споріднення: _____ Номер тел.: _____

2 травня, п'ятниця – 4 год. Відкриття виставки з перекусою. Вступ 10 дол.

3 травня, субота – 9-3 год. Вступ за добровільними пожертвами.

4 травня, неділя – 12-6 год. Вступ за добровільними пожертвами.

Для дітей і молоді вступ безкоштовний!

Вшануймо нашу маму і її чарівну вишивку!

Вишиване полотно, узори немов дива,

Це спадок, що нам дано – це вічна вода жива.

Молюся на образи, уквітчані рушниками,

Вишиваний світ краси – то серце моєї мами...

Р. Вархол

У далекі давні часи, коли ніхто ще навіть і не мріяв про пральні чи швейні машини, чи інші допоміжні засоби у домашньому господарстві, українська селянка після важкої щоденної праці сідала

вечері біля мерехтливого каганця і з замилюванням вишивала. Стібком за стібком вона вміло прикрашала чарівними узорами рушник на ікону чи скатертину до великоднього кошика, щоденний або святковий одяг. В усіх регіонах України упродовж століть наші жінки творили, вичаровували і пристосовували вишивку для щоденного і святкового вжитку.

90-й відділ СУА, заснований в 1965 році любительською української народної вишивки Стефанією Чижович-Пушкар, постановив одну з головних цілей вивчення і плекання українського народного мистецтва.

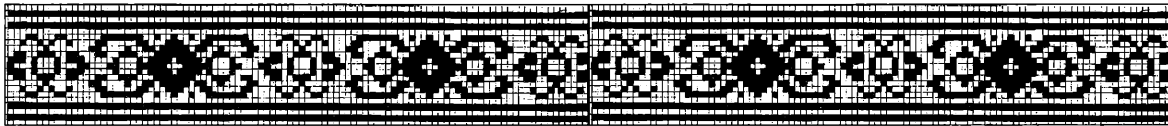
Три роки тому ми відсвяткували наше 40-ліття. Цього року вирішили влаштувати виставку "Вишивала моя мама". Захід, влаштований у травні, рівночасно віддасть шану нашим матерям, які вишили для нас не одну гарну річ, а також вшануємо та спопуляризуємо саму вишивку. Практично це покаже, в який різноманітний спосіб можна використати і пристосувати старовинні взори з української народної скрабниці в сьогоденні.

Тож зупинімося на хвилину серед нашої щоденної праці і метушні. Пошукаймо мамині вишивки. Приготуймо їх на виставку. Поділімося нашими скарбами з іншими співгромадянами.

Разом, цілою громадою, порадуймося і відсвяткуймо "вишиваний світ краси" – вислід улюбленої праці наших дорогих матерів.

28 березня, 2008

Христина Паліїв-Турченко



Продовження зі стор. 10.

У 1959-62 рр. Богдана навчалась в аспірантурі Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології АН УРСР (коли його директором ще був Максим Рильський), де написала дисертацію під керівництвом академіка Левка Ревуцького – ушанованого українського композитора-клясика, академіка АНУ.

Б. Фільц випав унікальний дар долі – вчитися у двох велетів української культури – Станислава Людкевича та Левка Ревуцького.

Здобувши науковий ступінь кандидата мистецтвознавства (1964 р.), вона плідно працює в галузі музикології. Б. Фільц є автором понад 200 наукових публікацій, серед яких кілька наукових монографій, розділи до 5 томів „Історії української музики”, 2 томів „Української музичної енциклопедії”.

З-поміж композиторського доробку Б. Фільц, що налічує понад 400 опусів, особливо відомі її твори для дітей – пісні й хори (зокрема, хор „Любимо землю свою” на сл. Миколи Сингаївського вважається своєрідним гімном дітей України), п’єси для фортепіано, скрипки. Великого поширення набули романси й ансамблеві вокальні твори композиторки на вірші Т. Шев-

ченка, Лесі Українки, І. Франка, О. Олесья, Л. Костенко та ін. Музика композиторки сповнена високої духовності, завжди яскраво національно визначена, образно насичена, має неймовірно потужну енергетику, що променіє зі широкого мелодизму та захоплює пружною ритмікою. У ній бринить безмежна любов до України.

Композиторська та музикознавча творчість Б. Фільц відзначена званнями заслуженого діяча мистецтв України (1999), відмінника народної освіти (1988), преміями ім. М. Лисенка (1993) та ім. В. Косенка (2004). Вона – одна з переможців Всеукраїнського конкурсу композиторів „Духовні псалми” (2001), кандидат мистецтвознавства, доктор філософії мистецтв (за Болонською системою), довічний стипендіат Фонду інтелектуальної співпраці „Україна XXI століття”. Богдана багато виступає з авторськими концертами в різних містах України й за кордоном – у Польщі, США. А ще, попри всі перелічені вище відзнаки, вона насправді має унікальний в Україні титул – улюблена композиторка, який не надається жодними урядовими інстанціями, а набувається тільки духовною надхненністю самого таланту, що найбільше поціновується серед людей.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

45-й ВІДДІЛ СУА

15 січня ц. р. у домівці СУА відбулися збори союзянок 45-го Відділу СУА. Збори проходили традиційно, цікаво, в невимушеній обстановці. Союзянки підсумовували рік своєї праці. Заслухали звіти про роботу голови Відділу Стефанії Король, її заступниць, референток, скарбника і секретарки. Збори принесли особливе задоволення союзнякам. Кожна пишалася, що у гурті багато вдалося зробити для Відділу і української громади, не зважаючи на обмежені можливості немолодого віку членок Відділу.

Нова Управа: голова Відділу – Стефанія Король, заступниця голови – Ірина Прийма, секретарки – Таїсія Розгін і Ніна Василькевич, скарбник – Зеня Серафин.

Референтки: організаційна – Марта Шехович, пресова – Ніна Василькевич, культурно-освітня – Ірина Джуль, Суспільної опіки – Ірена Тарнавська, господарська – Лідія Михалович.

Контрольна комісія: Дарія Конюх (голова), Наталія Гевко, Ляля Патерин (членки).

Ніна Василькевич.

89-й ВІДДІЛ СУА ім. Лесі УКРАЇНКИ

Загальні збори 89-го Відділу ім. Лесі Українки у Кергонксоні відбулися 10 січня ц. р. Збори відкрила голова Відділу Льоля Савеська, провадила зборами Розалія Головка, секретарювала Леся Дітчек.

Управу Відділу вибрали у такому складі: голова Відділу – Льоля Савеська, заступниця голови – Розалія Головка, секретарка – Михайлина Баран, скарбник – Зоя Турчин.

Референтки: культурно-освітня – Ольга Равлик, імпрезова – Розалія Головка, пресова – Михайлина Баран, Стипендійної акції – Ольга Савчук, Суспільної опіки – Леся Дітчек, виховна – Ольга Равлюк, мистецько-музейна – Марія Мороз, господарські – Сильвія Кузів, Христіна Головата, Катерина Борис.

Контрольна комісія: Анна Слободян, Марія Мороз, Катерина Борис.

За віддану працю для Відділу господарську референтку Сильвію Кузів нагородили грамотою вдячності і китицею квітів.

*Михайлина Баран,
пресова референтка Відділу.*



64-й ВІДДІЛ СУА, Н.-Й.

17 лютого 2008 р. відбулися загальні збори 64-го Відділу СУА. Головою зборів була Ярослава Рубель, секретаркою Лідія Баб'юк.

У 2007 р. праця Відділу значно поживавилась завдяки новій голові Ярославі Геруляк. Працю членів Управи Відділу було відображено у детальних і змістовних звітах, про що відзначила у своєму звіті голова Округної Управи Нью-Йорка Надія Савчук і додала, що теперішня голова продовжує традиції 64-го Відділу і що новоприбулі жінки з України активно включилися у працю і займають пости референток.

Голова Номінаційної комісії Галина Цігаш зачитала прізвища кандидаток до Управи Відділу.

Управу Відділу вибрали у такому складі: Ярослава Геруляк – голова Відділу, Дарія Костів – заступниця голови і виконуюча обов'язки господарської референтки, Оленка Лозова – скарбник.

Референтки: Валентина Войцехівська – організаційна, Наталія Соневицька – мистецько-музейна, Лаврентія Туркевич – культурно-освітня, Марійка Стефак – Суспільної опіки, Галина Цігаш – стипендійна, Лариса Зелік – архівар.

Контрольна комісія: Ярослава Рубель – голова комісії, Оксана Луцька і Лідія Баранська – членки.

Лідія Баб'юк, секретар 64-го відділу СУА.

34-ВІДДІЛ СУА

Загальні збори 34-го Відділу СУА у Коговзі, Н.-Й., відбулися 17 лютого ц. р. Голова Відділу Марія Мацюк відкрила збори молитвою і привітала присутню голову Округи Центрального Нью-Йорка Любомиру Кушнір-Дріянську. Зборами провадила Христя Кифор, секретарювала Уляна Омецінська.

Нова Управа Відділу: голова – Марія Мацюк, заступниця голови – Галина Логан, секретарки – Уляна Омецінська і Оксана Цюпка, скарбник – Катруся Барсигія.

Референтки: культурно-освітня – Дарія О'Ніль, Суспільної опіки – Христя Кифор і Ольга Рачока, господарські – Кароліна Бездух, Віра Галібей, Марія Гудак, Марія Савків. Вільні членки – Софія Поповська і Дарія Кендзерська.

Контрольна комісія: Наталія Стемська (голова), Віра Гарбач і Галя Гіберт (членки).

**Нововибраній Управі бажаємо успіхів у праці
на майбутній рік!**

Уляна Омецінська, секретарка 34-го Відділу СУА.

ПЕРЕСТУПИЛИ МЕЖУ ВІЧНОСТІ

**СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ ЛІНКИ МИКУЛИ-БАСЮК
(1918-2008)**

Слово виголошене 22 лютого 2008 р.



Будь-яке прощання супроводить смуток розлуки, а прощання з дорогою людиною, що відійшла до вічності, справді болюче. І, як не дивно, бо ж усі знаємо, що це мусить бути, а проте тяжко сприйняти.

Уже декілька тижнів кружляли вістки, що Лінка, яку сьогодні прощаємо, дуже хвора. Знов і знов ми чули, що „нині їй краще” або „вже знов погіршилося”, і так до самого ранку 16 лютого 2008 р. Тоді, як тільки почали пробиватися перші сонячні промені, душа, дорогої нам Лінки покинула зболіле тіло, і вона заснула вічним сном.

Я знала покійну від 1945-го – довгих 63 роки. Познайомилися ми в маленькому містечку Кавфбойрен у Баварії, на околиці якого жили по селах родини українських скитальців. Зорганізований табір містився в малому гасгавзі „Стахус”, але там могло приміститися хіба що 50 осіб. Приватники були зареєстровані й отримували правну опіку і з таборової кухні харчі. Лінка з Олею Коваль (яку в Чикаго знали як Олю Забродську) мешкали приватно, але всі ми разом творили одну активну громаду, влаштовували концерти, слухали доповіді, організовували заботи. А було де, бо хоч будинок табору був малий, але мав досить простору залю зі сценою. Першою такою родинною зустріччю був щедрий вечір у січні 1946 р. Був він знаменний тим, що Лінка й Оля прийшли з американським вояком-українцем Олесем (пізнішим чоловіком Олі). В ті часи це для всіх було подією. Я працювала тоді в УННРА, а Лінка – в медлябораторії. Лікарем був д-р Капітан, Лінчин земляк.

Вона виїхала з Німеччини до США в кінці 1949 р. і жила в Детройті. Я отримувала вістки про неї від наших спільних друзів, які також поселилися в тому місті. Лінка переїхала до Чикаго десь при кінці 50-тих років. Вона зразу включилася в громадське життя, стала членом Союзу Українок Америки. Патріотично-громадське наставлення до життя винесла з дому, з родинного міста Калуша, де була заангажована в ОУН та мала певні зв'язки з УПА (допомагала медикаментами, харчами, переховувала упістів тощо). Лінка була дуже скромна, не говорила багато про себе,

не хвалилася, працювала в громаді тихо, без розголосу, не задля похвал і грамот, а постійно, послідовно, чесно.

Як я вже згадувала, Лінка включилася у працю 22-го Відділу СУА. Завжди займала якийсь пост не тільки в Управі Відділу, а від 1963-го року – і в Окружній Управі. Як на мене, Лінка була ентузіястка і найвідданіша членка СУА, що доказувала своєю працею. Коли комусь треба було довідатися щось про минулу діяльність – Лінка знала, хто в котрій каденції був головою. Лінка була джерелом інформації і пам'ятала, хто брав участь в будь-якій імпрезі СУА.

І як не дивно, її праця в СУА мала винагороду, унапрямяляла її особисте, самотнє життя, бо саме під час побуту на ІХ Конвенції Союзу Українок Америки в Клівленді, пізнала в Українському Парку, біля пам'ятника Лесі Українки, свого майбутнього чоловіка, мґра Омеляна Басюка. Він переїхав до Чикаго, і в 1962 р. вони одружилися. Обоє були активні в культурно-громадському і церковно-релігійному житті Чикаго. Для відпруження і відпочинку їздили до свого будиночка у Вісконсині, там плекали квіти, городину тощо, щоб набратися сил до дальшої праці в громаді і для громади. Їхньою дуже шляхетною прикметою була велика жертвовність на громадські, наукові, церковні, харитативні цілі. Родина в Україні була огорнена любов'ю і великою матеріальною допомогою: не раз то вона відвідувала її в Чикаго, то Лінка їздила додому – в Україну.

На жаль, у 1995-у році чоловік Лінки осиротив її, бо в листопаді помер. Осталася знову сама, але в колі близьких приятелів, перейшла жити поблизу своїх друзів, біля церкви, в центрі „Українського Села” Чикаго. Далі працювала в 22-у Відділі СУА, в Окружній Управі, брала участь в усіх громадських імпрезах, бенкетах, продовжувала добродійну працю. А потім після одних недільних сходин, відразу в понеділок, потрапила до лікарні, з якої вже не повернулася додому.

Прощаюся з нею від усіх союзянок, а особливо від 22-го Відділу, дякую за її жертвовну працю і приклад до наслідування. Дивно знати, що Лінки вже не буде на наших наступних сходинах.

Вічна їй пам'ять!

Іванна Т. Горчинська



ЄВДОКІЯ КЛИМИШИН

2 січня 2008 р. відійшла у вічність віддана союзянка Євдокія Климишин.

Ще у 1930-х роках, коли Союз Українок мав один із перших з'їздів, Євдокія брала участь в організації і була учасницею з'їзду СУ в Станиславові (Івано-Франківськ).

Після приїзду до США, на другий день після Богослужіння в церкві Непорочного Зачаття у Гамтреку, записалася до 5-го Відділу Союзу Українок Америки і була активною та щирою союзянкою до часу, коли через немічність і похилий вік переїхала до дочки (січень 2004 р.).

У Відділі Дозя була музейною, опісля культурно-освітньою референткою, а також секретаркою багато літ. Коли Відділ перестав працювати через похилий вік членок, вона цим дуже журилася, пробувала телефонічно оформити статус 5-го Відділу: офіційно розв'язати або приєднати нових членок. Завжди повторювала, що такий „стан неактивності” не може існувати.

Дозя хотіла бути дальше членкою СУА, хоча здоров'я не дозволяло активно працювати.

І хоча життєвий шлях Євдокії Климишин не був легкий – воєнна хуртовина, скитальщина, щоденна праця та родинні обов'язки – вона все ж таки знаходила задоволення і енергію працювати для СУА.

Вічна їй пам'ять!

У світлу пам'ять моєї матері бл. п. Євдокії Климишин складаю 75 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Люба Климишин-Дзінгала.



ЕМІЛІЯ ОНИСЬКІВ

7 червня 2007 р. відійшла у вічність Емілія Ониськів – остання голова уже розв'язаного 5-го Відділу СУА у Воррені, Міш.

Народилася Емілія в Україні біля міста Золочева, в Галичині. Після закінчення війни Емілія виїхала з Німеччини до Бостону, а згодом опинилася в Детройті, де одружилась зі Степаном Ониськівим. У подружжя народилося двоє дітей – Петрусь і Марічка.

1978 р. Емілія стала членкою 5-го Відділу Союзу Українок Америки ім. княгині Ольги у Детройті та 1980 р. ентузіастично включилася до праці під проводом Анастазії Волкер та Павлини Будзол у Будівельному Комітеті, проекті „Українське село”, який завершився великим успіхом у грудні 1984 р.

Емілія Ониськів далі залишилася в Управі 5-го Відділу СУА, працюючи з членством для добра школи і церкви Непорочного Зачаття Пречистої Диви Марії, детройтської громади і Українського Музею в Нью-Йорку. Коли Емілія стала головою Відділу 1996 р., її найбільшим зацікавленням було зібрати фонди для Стипендійної акції СУА, особливо на освіту священників у Бразилії та Україні.

Крім священників, яким Відділ та Емілія особисто допомагали, залишила сина Петра з дружиною Галиною, дочку Марію, п'ятьох онуків Наталку, Петруся, Ліду, Террі, Христину і трьох правнуків Августина, Тіу та Еву.

Похорон відбувся 9 червня у церкві Непорочного Зачаття в Гемтреку, Міш.

Прожила змістовне, трудолюбиве життя. Вічна їй пам'ять!

Марія Зарицька-Червійовська, організаційна референтка Детройтської Округи СУА.

ДОБРОДІЙСТВО

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”

ПОЖЕРТВИ ЗА ЛЮТИЙ І БЕРЕЗЕНЬ

Замість квітів на могили моїх найдорожчих родичів: чоловіка, сестри, сина і брата складаю **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Дарія Струк-Гусар.

У пам'ять бл. п. **Ірени Мокривської**, сестри моєї шкільної товаришки Надії Троян, складаю **30 дол.** (через 83-й відділ СУА) на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Родині висловлюю найщиріші співчуття.

Володимира Біланюк.

Замість квітів на могилу бл. п. **Ростислави Богачевської** складаємо **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Тамара і Ігор М. Вітковицькі.

Замість квітів на могилу бл. п. **Тараса Гищак**, чоловіка членки 63-го Відділу СУА Ольги Гищак, складаю **25 дол.**

В. Гординська.

Замість квітів у пам'ять бл. п. **Олександри Падковської** складаю **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Надія Бігун.

Замість квітів на могилу дорогої моєї співробітниці в СУА св. п. **Олександри Падковської** складаю **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Надія Бігун.

У пам'ять бл. п. **Євдокії Климишин** складаю **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Марія Зарицька.

У світлу пам'ять моєї подруги бл. п. **Євдокії Климишин**, членки 5-го Відділу СУА у Детройті і довголітньої його секретарки, складаю **40 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Євдокія Барнич.

Замість квітів на могилу бл. п. **Анни Білинської** складаємо **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Наталія і Іван Коропецькі.

Замість квітів на могилу бл. п. **Любомира Ганкевича** складаємо **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Родині висловлюємо щирі співчуття.

Ірена і Володимир Воловчуки.

У світлу пам'ять бл. п. **Любомира Ганкевича**, чоловіка членки 17-го Відділу СУА у Маямі, Фл., Міри Ганкевич, на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” родина і друзі склали: **по 50 дол.** – Міра

Ганкевич, Люба Маринюк; **по 25 дол.** – Бронислава і Марійка Ковалевичі, 17-й Відділ СУА у Маямі; Членки 22-го Відділу СУА: **50 дол.** – Іванна Горчинська, **25 дол.** – Оксана Мельник, **20 дол.** – Олена Харкевич. **Разом 295 дол.**

На Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” склали: **20 дол.** – Неоніла Кузич, **10 дол.** – Аркадія Стебельська.

СУСПІЛЬНА ОПІКА СУА

ПОЖЕРТВИ ЗА ЛЮТИЙ

З нагоди 100-ліття існування нашої парафії св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж., 86-й Відділ СУА склав **200 дол.** на Суспільну опіку СУА.

Таїсса Турянська, за Управу Відділу.

ДОПОМОГА СИРОТАМ В УКРАЇНІ

Замість квітів на могилу бл. п. **Софії Швабінської**, матері нашої членки Лідії Швабінської-Вирст, на допомогу сиротам і „Бабусям” в Україні склали (через 12-й Відділ СУА): **300 дол.** – Микола і Оксана Дейчаківські; **по 100 дол.** – д-р Юрій і Інна Дейчаківські, Вірослав і Оля Кості, Арка Мельник; **75 дол.** – Наталка Онисько-Сіммс; **по 50 дол.** – Анна і Стефан Янсичі, Мирослава Зорій, Дарія і Петро Басалики; **40 дол.** – Andre & Christine Prenoveau; **по 30 дол.** – Ірена і Ярослав Петрини, Люба і Роман Гудзи; **по 25 дол.** – Стефанія і Йосиф Теркаля, Зеня і Стефан Крапець, Діонізій і Оксана Дем'янчуки, Іван і Марія Краснянські, David & Tammy Hipp, Марта Касараба, Дарія Федорів, Софія і Теодор Кравці, Неля Винярська; **по 20 дол.** – Фаїна Сива, Анна і Олег Головаті, Марія Ковалисько, Омелян Подусівський, Оля і Василь Ільчишини, Петро Дмитрик, Ірена і Богдан Бицко, Віра і Роман Малиші; **10 дол.** – Віра Райца. **Разом – 1,320 дол.** (**660 дол.** – на допомогу сиротам, **660 дол.** на допомогу „Бабусям” в Україні).

Рома Мирман, скарбник 12-го Відділу СУА

У світлу пам'ять мого дорогого чоловіка бл. п. **Володимира Білика**, який відійшов у вічність 22 грудня 2007 р., на допомогу сиротам в Україні родичі, членки 71-го Відділу СУА, і друзі склали: **2,000 дол.** – Галина Білик з родиною; **150 дол.** – Остап, Лідія і Володимир Захарківи; **по 100 дол.** – Тарас і Дороті Морози, Віра і William Voettcher з дітьми; **по 50 дол.** – Стефанія Мороз з родиною, Анастасія Сиді з родиною; **40 дол.** – Орест і Галина Вірстюки; **35 дол.** – Василь і Юлія Іваники; **по 20 дол.** – Стелла Мацях,

Христина Кахнич, Параня Шеремета, Зенон Галькович, Параня Хоманецька, Галина Гавриляк, Оля Доманська, Микола і Галина Романіви, Ірина Лашук-Цюлко, Ілля і Марія Шевчуки, Степан і Дарія Кравченко, Марія Поізлер і Яніна Костів, родина Парадів, родина Подубинських, Михайло і Марія Білики, Ганя Чуйко з родиною, Марійка Луцик-Вішка, Оля Кобір-Вішка; **по 10 дол.** – Федір і Стефанія Білоуси, Мирослав і Дарія Малинівські, Петро Лукачин, Андрій Дем'янич, Богдан Лаходський, Оксана Бартків, Дмитро Тхір, Тереса Блажейовська, Володимир Бура, Анна Струк, Ніна Ковбаснюк, Олімпія Паздрій, Ігор Когут; **по 5 дол.** – Mery Fury, Mery Syby, Стефан Гира, Барбара Жарська, Марія Ласка. Родина дякує усім жертводавцям і Галині Гаврилук за проведення збірки.

Галина Білик.

Donation of \$50.00 made to Orphans Fund by **Anna Mariani, Kebus. Orysia Zinycz**, Treasurer of Branch 56.

ДОПОМОГА „БАБУСЯМ”

З нагоди 100-ліття існування нашої парафії св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж., 86-й Відділ СУА склав **100 дол.** на допомогу „Бабусям” в Україні.

Таїсса Турянська, за Управу Відділу.

МОЛОКЕ І БУЛОЧКА НАЙМОЛОДШИМ ШКОЛЯРАМ УКРАЇНИ

Марія Лесюк склала **50 дол.** на сніданки дітям в Україні.

ФОНД ЧОРНОБИЛЯ СУА

У світлу пам'ять **Володимира Білика Неоніля Сохан** склала **50 дол.** (через 71-й Відділ СУА) на Фонд Чорнобиля СУА.

ПОЖЕРТВИ ЗА БЕРЕЗЕНЬ

Замість квітів на могилу **бл. п. Богдана Дроздовського** складаємо **100 дол.** на Суспільну опіку СУА. Дарії Дроздовській з родиною висловлюємо щирі співчуття.

Евгенія і Евген Івашкови.

Складаю **100 дол.** на Фонд Суспільної опіки СУА.

Іванна Ратич.

ДОПОМОГА „БАБУСЯМ” В УКРАЇНІ

У світлу пам'ять **Наталії Савицької-Глинської** складаю **30 дол.** (через 56-й Відділ СУА) для допомоги „Бабусям” в Україні. Родині висловлюю щирі співчуття.

Надія Іванчук.

71-й Відділ СУА у Джерзі Ситі, Н.-Дж., склав **110 дол.** „Бабусям” в Україні.

Анастасія Сибі, голова Відділу.

106-й Відділ СУА у Гартфорді, Конн. склав **200 дол.** на допомогу „Бабусям” в Україні.

Валентина Чудовська, секретар.

ДОПОМОГА СИРОТАМ В УКРАЇНІ

З вдячності за відвідини у лікарні, молитви, квіти і поздоровлення **Ірина Кашубинська** (членка 33-го Відділу СУА) склала **100 дол.** (через 33-й Відділ) на допомогу сиротам в Україні.

Лукія Медицька, скарбник Відділу.

На могилу **св. п. Ірини Юрлишин** **20 дол.** склали **Роман і Соня Платоші** на допомогу сиротам в Україні.

У пам'ять **бл. п. Олександри Шуст**, нашої колишньої довголітньої та незабутньої дружини священника, сестрицтво і парафіяни української католицької церкви Покрови Пресвятої Богородиці у Бріджпорті Конн. склала **455 дол.** (через 73-й Відділ СУА) на допомогу сиротам в Україні: **100 дол.** – сестрицтво; **по 50 дол.** – Ольга Сусла, Роберт, Маріян та Іванна Хом'яки; **25 дол.** – Ольга Папроцька; **по 20 дол.** – Леся Бура-Вучек, Юлія і Михайло Бурі, Василь і Ярослава Ковачі, Осип і Ольга Пендаківські, Ярکو і Марія Чубаті, Богдан і Люба Романів-Добошаки, Тарас і Марія Сливінські, Василь Пелешук; **15 дол.** – Володимир і Христина Сливінська-Ковінки; **по 10 дол.** – Максим'юк Софія, Василь і Марія Цап, Микола і Текля Івашкови, Катерина Якимів, Юлія Томашевська; **5 дол.** – Raymond-Marie Szwec.

Марія Сливінська, скарбник 73-го Відділу СУА.

65-й Відділ у Нью-Брансвік, Н. Дж., склав **200 дол.** на допомогу сиротам в Україні.

Іванна Ратич, скарбник 65-го Відділу СУА.

У пам'ять довголітньої членки 28-го Відділу СУА в Ньюарку **бл. п. Емілії Онишкевич** складаю **20 дол.** на допомогу сиротам в Україні.

Надія Бігун.

Замість квітів на могилу **бл. п. Ірини Юрчишин**, матері Лани Бабій, членки 106-го Відділу СУА у Гартфорді, Конн., провели збірку на допомогу сиротам в Україні. Склали: **500 дол.** – Евген і Лана Бабії; **200 дол.** – церковний хор „Діброва”; **по 50 дол.** – Борис Крупа, Орест і Оксана Кузьми, Богдан і Анна Покори; **по 30 дол.** – Галина Шулевська, Валентина Чудовська; **по 25 дол.** – Зиновій і Галина Балабани, Адріан і Марта Дергаки, Ігор і Уляна Грині, Олег і Люба Кінахи, Меланія Кузьма, Юрій і Оксана Оприски, Стефанія Покора, Олександр і Анна Пришляки, Юрій і Анна Стахіві; **по 20 дол.** – Ванда Баксер, Евген і Ненсі Колісники, Володимира Теслюк, Надія Гафткович; **15 дол.** – Rose Worobel. **Разом 1,230 дол.**

Меланія Кузьма, заступниця голови 106-го Відділу СУА.

Замість квітів на могилу довголітньої членки СУА **св. п. Олександри Шуст**, дружини бл. п. о. Крилошанина Ярослава Шуста, на допомогу сиротам в Україні (через Окружну Управу СУА, Огайо) склали: **250 дол.** – Нестор і Анізія Шусти; **200 дол.** – Ігор і Дарія Шусти; **по 100 дол.** – Микола і Оксана Коропецькі, Юрій і Дарія Кульчицькі, Юрій і Арета Полянські, Лідія і Володимир Базарки, родини пп. Оранських і Петиків; **по 50 дол.** – Меланія М. Кузьма, Орест і Марта Лесюки, Петро і Дарія Басалики, Дарія Федорів, Марта Касараба, Оксана Дем'янчук, Радіон і Ірена Палажії, Надія Гафткович, Володимир і Олена Карпиничі, Олег і Люба Кінахи, родина Куземських; **40 дол.** – Орест і Оксана Кузьми; **по 25 дол.** – Джюді і Джейкоп Писаріви, Ігор і Марія Федьківи, Микола Голян, Іванна Шкарупа; **по 20 дол.** – Ольга Дем'янчук, Йоанна Лешньовська, В. Яніга. **Разом 1,700 дол.**

Іванна Шкарупа, голова Округи Огайо.

In lieu of flowers, in memory of **Irena Yurchyshyn**, beloved mother of Lana Babij, (member of UNWLA, Branch 106), donations are made to the Orphans in Ukraine fund. **\$50** – Julia Nesteruk, **\$30** – Judy Delottie, Lynne Sweet and Robin Lubatkin. **Total \$80.00.**

Меланія Кузьма, заступниця голови 106-го Відділу СУА.

Замість квітів на могилу **бл. п. Олі Курдик**, дружини мого кузина, яка відійшла у вічність 12 лютого ц. р. в Торонто, складаю **100 дол.** (через 22-й Відділ СУА) на допомогу сиротам в Україні.

Дарія Менцінська.

У світлу пам'ять **бл. п. Мирослави Солук** на допомогу сиротам в Україні **20 дол.** склала Ванда Боксер (через 106-й Відділ СУА).

Меланія Кузьма, заступниця голови 106-го Відділу СУА.

ФОНД ЧОРНОБИЛЯ СУА

На Фонд Чорнобиля СУА склали: **50 дол.** – Марія Андрусак, **10 дол.** – Володимир Добуш (через 76-й Відділ СУА).

Рома Дигдало, голова 76-го Відділу СУА.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Дарія Дроздовська, референтка Суспільної опіки СУА.

Марія Соробей-Штогрин, скарбник Суспільної опіки СУА.



СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

ПОЖЕРТВИ ЗА СІЧЕНЬ І ЛЮТИЙ

2.000 дол. – Vera Grushetzky (49) in loving memory of my aunt. **Pauline Zuk-Swist; 500.00** – Exxon/Movil Foundation – Daria N Lissy PhD (54), A Кузьмак (86), д-р Любомир і Марія Явні (86); **400 дол.** – Юрій Б. І Анна Г. Зелінські, 1-й Відділ СУА, Нью-Йорк; **330 дол.** – 86-й Відділ СУА, Н. Дж., 100-й Відділ СУА, Н. Дж.; **300 дол.** – Ігор і Ілейн Занків (49), Анна Куцан; **250 дол.** – Володимир Кузик (67), Анна Максимович (43), Raymond and Rita Oberleitner (98); **245 дол.** – Dr. Iwin C. Radezky; **220 дол.** – Володимир і Катерина Воловодюки (86), Світлана Кохман (29), Андрій і Христина Козаки (86), Євген і Богданна Михайліві (91), Іван і Христина Плюти (13), Йосиф С. Сахно, Оріся М. Стефанів (98), Том і Одарка Стокерти (86), Богдан і Христина Турченко (90), Марта Турчин (111), 38-й Відділ СУА, Колорадо, 90-й Відділ СУА, Па.; **по 200 дол.** – 10-й Відділ СУА, Філадельфія, Адріян і Роксоляна Заяці (86); **110 дол.** – Дарія Барон (89) BCS Insurance Group Matching – M. Borodayko (36), Dr. Walter D. & Zenobia A. Brovins (50), Світлана Недільська (108), Ігор Стругинський, Марта Навроцька Торіеллі, 45-й Відділ СУА, 78-й Відділ СУА, 85-й Відділ СУА, 92-й Відділ СУА, Н. Дж.; **100 дол.** – Dionizia Brochinsky (108), Olha Sochan, SFO DO (86), **42 дол.** – Рената Бігун (28); **25 дол.** – Viktoriya Hyer (98); **20 дол.** – Eugene Y. Moroz, Анна Яцишин (49).

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У пам'ять **Теодори Кузьмович**, довголітньої членки і стипендійної референтки 43-го Відділу СУА, складаємо **370 дол.** (через 43-й Відділ) на Стипендійну акцію СУА. Родині висловлюємо щирі співчуття. **По 100 дол.** – Роман і Ольга Новаківські, Маркіян і Люба Онuferки; **60 дол.** – Мира Новаківська; **по 50 дол.** – Александра Яцкевич, Анна Максимович; **10 дол.** – Стефанія Колодій.

Управа 43-го Відділу СУА, Філадельфія, Па.

Замість квітів на могилу **бл. п. Стефанії Чорнодольської** складаємо **50 дол.** на Стипендійну акцію СУА (через 98-й Відділ СУА). Нашим приятелям Ірені і Богданові Глушевським з родиною висловлюємо щирі співчуття. **Оріся і Юрій Яцусі.**

Please accept my donation of **\$220.00** to the UNWLA Scholarship Program in memory of the late **Bill Evans**. My sincere condolences to his wife Madelyn Evens. **Mrs. Mary Kuduk**, Jackson, Michigan.

Роман ЗАВАДОВИЧ

ВЕЛИКОДНІ ГОСТІ

До малого Славчика
Прибігають зайчики –
Отакі-то в нього гості:
Довговухі, куцохвості,
У сіреньких козушках,
На легеньких лапках –
Із городу на тік
Скік-скік!

У кожного зайчика
У кошику яєчка,
Синьо-жовті мальовані,
Сорокато цяцьковані,
Крашанки-писанки –
А гарненькі такі,
Мов квітки!

Вітаються зайчики:
– Як ся маєш, Славчику?
Будь зі святами здоровий,
Милий друже наш чудовий!
Просим, просим чемно ми:
Подарунки прийми
І в гостину до нас
Прибіжи хоч на час
Із дітьми.



Святкова картка з України.

Марійка ПІДГІРЯНКА

ЇЖАЧКИ

Три маленькі
Їжачки
Мають гарні
Книжечки.
По дві книжки
Кожен має...
Скільки разом –
Хто з вас знає.



Рис. Зоряни Сохацької.

Яків ЩОГОЛІВ

ЛІТНІЙ РАНОК

Тепле сонечко встало пишно,
одягається розкішно
в яр і золото долина, –
встань і ти, моя дитино!

Ранку тратити не треба;
дочувайся: із-під неба
пісня жайворонка ллється –
то привіт тобі несеться!

Подивися на рослину:
кожну квітку і травину
криє чистая сльозинка –
діамантова росинка.

Вітерець на тебе дише,
джерегелями колише,
на вушко тобі шепоче,
щоб вставала ти охоче.



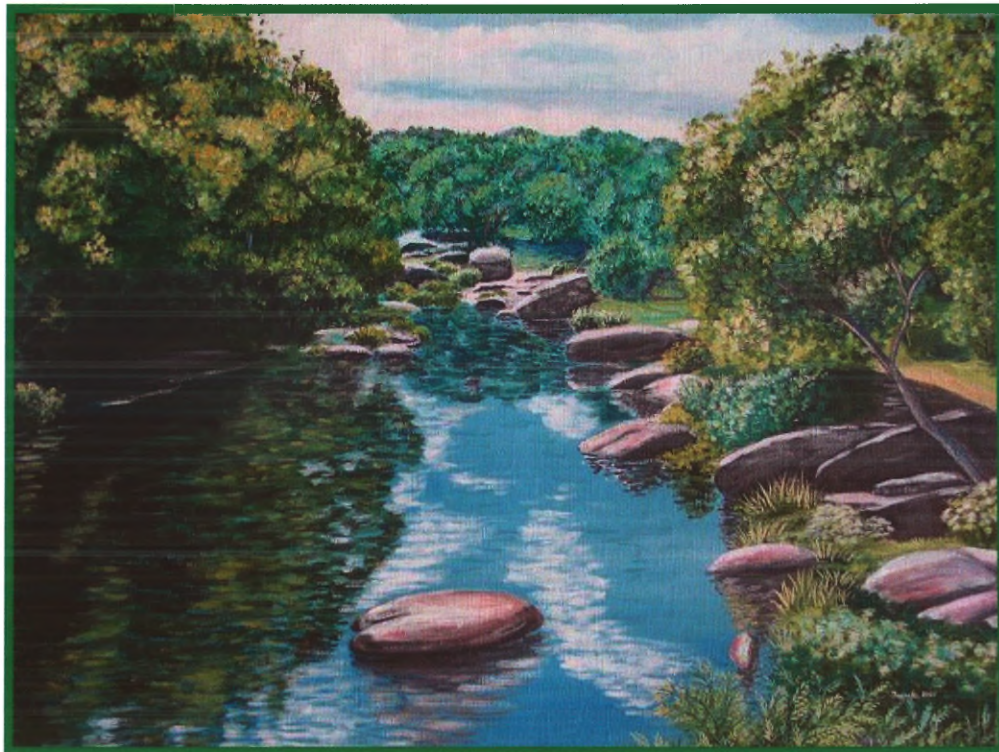
Ніна КАЛЮЖНА

БІЛИЙ БУЗОК

Мамо, мамо, глянь швиденько
Під вікном зацвів бузок,
Наче хмаронька біленька
Опустилася в садок.

Простяглась аж в хату гілка –
Та пахуча, та густа!
А над нею в'ється бджілка,
Вся від сонця золота.

По садочку ходить вітер,
Грає пісню на гіллі,
Посипає білим цвітом,
Наче снігом, по землі.



Галина Інгула.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ

Грудень 2007 р. ПОЖЕРТВИ

продовження з попереднього числа

По 40 дол. – Іва Лісікевич, Христина Остапук, Юрій Руб, Ярослав і Лариса Щеглови; **по 35 дол.** – Barbara Kennedy, Марта Юзенів; **31.11 дол.** – Віктор Маркопольський; **по 30 дол.** – Осип і Анна Губчаки, д-р Петро і Джени Миськіви, Галина Гаврилюк, Стефанія Семушак, Патриція Шатинська (Merck Partnership for Giving), Петро і Надія Гованські, Катерина Хемич, Павлина Данчук, Алан Паскевич, Андрій і Ірена Шульги, Анна Лазарів; **по 25 дол.** – Harry & Emilia Swiatkiwsky, Josephine Fedkowskyj, Gordon & Lana Ginsberg, Helena Zoe Tate, Genevieve Kufta, Ukrainian-American Coordinating Comm., Mary E. Pressey, Jennie Batka, William & Doris Chirash, Anne Evans, Carol Kinsey, Bob Pirchick, Олександр і Валентина Полець, Мирослав Подоляк, Анна Чайка, Христина Пацлавська, Параня Яворів, Олександр Михалюк, Анна Кібало, Іван Драган, Стефанія Тисовська, Богданна Гелета, Дарія Самотулка, Орест Грицик, Іван Підгірний, Ярослава Бенко, Микола і Марія Цюпаки, Ірена Стадник, Люба Процик, Роман Мацюк, Іван і Анастасія Безуб'яки, Люба Денисенко, Василь Коваль, Марія Алиськевич, Люба Гуралечко, Люба Сілецька, Олександр Демко, Тамара Сидоряк, Марта Мулик Баксер, Рената Бігун, Михайло Свінчук, Дарія Самотулка, Стефанія Гуменюк, Ярослав і Марія Кіцюки, Дарія Сапієнза, Всеволод і Лідія Саленки, Теодор Білоус, Катерина Денєга, Мирон Бурик, Роман Стефанюк, Марія Бартосевич, Михайло Курило, Ніна Загнійна, Анна Сулима, Дарія Дикий, Михайло Шуб'як, Марлена Братах, Роман і Марта Юзеніви, Роман і Любомира Ричок, Марія Малаян, Володимир Кузик, Анна Думка, Василь Білан, Василь Гураль, Віра Кліш, Іванна Мартинець, Богданна Гелета, Галина Горбовий, Богдан і Лідія Кузевичі, Іван і Надія Гафтковичі, Григорій Кулінський, Марія Андрусак, Зеновій і Оксана Стельмахи, Лев і Ірена Рудницькі, Віра Кальба, Орест і Любомира Чапельські, Тетяна Данилів, Ксеня Йовик, Роман і Ольга Новаківські, Анна Зінич, Роман і Марта Юзеніви; **по 20 дол.** – Anne Leush, Jean Ciolko, John Sadlik, Elfriede Oleksyn, Katherine Kuzuw, Alex Ruskewich, Walter & Nancy Tychnowitz, Michael Trenza, Stella Seredenski, Alexander Dolinay, Роман Левицький, Євген Федак, Богдан і Дарія Кекіші, о. Іван Затонський, Олександра Завойська, Юрій і Віра Попелі, Оксана Миськів, Дарія Коротько, д-р Ігор Гулявий, Анастасія Вариха, Стефан Білинський, Росалія Принада, Борис Калушик, Софія Шашкевич, Надія Яворів, Мирон Крижанівський, Лев Височанський, Іван Гусак, Оксана Радиш, Ілля Шевчук, Михайло Дзіман, Анастасія Вариха, Анна Роспутько, Ірена

Гунзе, Франко Літовінський, Стефан і Ольга Женецькі, Ярослав Білинський, Василь і Ірена Іванчишини, Павло Батків, Галина Скомська, Ольга Орчук, Ірена Козак, Лев Височанський, Анастасія Ковалюк, Софія Лонишин, Стефан Максим'юк, Ірина Дибко-Филипчак, Стефан Білинський, Корнелія Лонкевич, Марія Пенкальська, Ярослава Скипакевич; **17 дол.** – Тая Витвицька; **по 15 дол.** – Nicholas Lata, Kenneth Graham, Любомира Шеремета, В. Яровенко, Дмитро Мельник, Корнелія Лонкевич, Осип Патрайко; **12.50 дол.** – Орест Кузьма (Aetna Foundation, Inc.); **12 дол.** – Н.Н.; **по 10 дол.** – Peter Goletz, Oliver Feschyn, George & Angelina Grundhoff, John Barton, Harry P Smith, Joan Mrzyglocki, Cheryl Taylor, Olga Santos, Леся Гураль, Ігор і Наталія Раковські, проф. Іван Лобай, Наталія Лемішка, Галина Бистрицька, Володимир Данилів, Катерина Васильченко, Анна Матковська, Аніта Роїк, Ірена Воробець, Михайло Скомський, Клара Скомська, Володимир і Ольга Гриньківи, Марія Качанюк, Любомира Мокей, Ядвига Дятченко, Анна Федик, Микола Ставничий, Уляна Іваничко, Петро Грицак, Орест Дутка; **8 дол.** – Марія Михайлишин; **по 5 дол.** – Stella Hackbarth, Дмитро Мозіл, Ніна Притула, Валентина Ярмоленко.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять бл. п. Лесі Гой складаю **50 дол.**

Люба Гуралечко.

У 50-ту річницю смерті нашого дорогого, талановитого та незабутнього швагра бл. п. **Павла Грицака**, який відійшов у вічність на 32-му році життя, складаємо **500 дол.** **Богданна і Володимир Слижі.**

У пам'ять мого батька бл. п. **Константина Копачинського** складаю **1.000 дол.**

Ірена Копачинська-Попович.

У пам'ять бл. п. **Лідії Одежинської** складаємо **100 дол.** **Андрея Одежинська і Петро Ігнат.**

У пам'ять бл. п. **Зеновії Білас** пожертви склали: **по 100 дол.** – Мирон і Славомира Біласи, Надія Пікас; **по 50 дол.** – Михайло Пікас, Зенон і Христина Кифори, Олег і Уляна Омецінські, Роман і Марія Мацюки; **40 дол.** – Wil & Halya Herbert Jr.; **по 25 дол.** – Анна Макух, Тарас і Юліанна Шепеляві, Роман і Ярослава Ракочі, Elmer & Olha Bertsch, Nusia Pawliw Mariani; **по 20 дол.** – Василь і Анна Гогоші, Люба Мокей.

У пам'ять мого батька, бл. п. **Олекси Мотилія** складаю **1,000 дол.** **Д-р Марія Мотиль.**

Продовження в наст. числі.

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ!

Управа і адміністрація УМ.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНА ГОЛОВА СУА

Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Оксана Фаріон
Марта Данилюк

Софія Геврик

Маріянна Заяць

Лідія Баб'юк
Марія Томоруг'
Рома Шуган
Рената Заяць
Ірена Стецьків
Віра Кушнір

РЕФЕРЕНТУРИ

Дарія Дроздовська
Христина Швед
Уляна Кобзар
Марія Полянська
Ольга Тритяк

- 1-ша заступниця голови
- 2-га заступниця голови для справ організаційних
- 3-тя заступниця голови для справ культури
- 4-та заступниця голови для справ зв'язків
- протоколярна секретарка
- українськомовна секретарка
- фінансова секретарка
- скарбник
- вільна членка
- вільна членка

- суспільної опіки
- виховна
- мистецтва і музею
- стипендій
- архівальна

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Дарія Завадівська
Христина Хомин-Іжак
Надія Савчук
Марта Стасюк
Ольга М. Луків
Іванна Шкарупа
Любомира Калін
Уляна Зінич
Люба Кушнір-Дріянська
Уляна Глинська

- Дітройт
- Філадельфія
- Нью-Йорк
- Північний Нью-Йорк
- Нью-Джерзі
- Огайо
- Чикаго
- Нова Англія
- Центральний Нью-Йорк
- зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич
Надія Цвях
Анна Рак
Лідія Закревська
Леся Гой

- голова
- членка
- членка
- заступниця членки
- заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

Ірена Чабан — головний редактор журналу "Наше Життя"
Тамара Стадниченко — редактор англійської частини журналу

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENT

Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Oxana Farion
Marta Danyluk
Sophia Hewryk
Mary Ann Zajac
Lidia Babiuk
Maria Tomorug
Roma Shuhan
Renata Zajac
Irena Stecki
Vera N. Kushnir

- 1-st Vice President
- 2nd VP — Membership
- 3rd VP — Culture
- 4th VP — Public Relations
- Recording Secretary
- Corresponding Secretary (ukr.)
- Financial Secretary
- Treasurer
- Member-at-Large
- Member-at-Large

REGIONAL COUNCILS

Daria Zawadiwsky
Christine Chomyn-Izak
Nadia Sawczuk
Martha Stasiuk
Olha M. Lukiw
Iwanna Shkarupa
Lubomyra Kalin
Uzana Zynych
Luba Kushnir Dryansky
Uljana Hlynsky

- Detroit
- Philadelphia
- New York City
- New York - North
- New Jersey
- Ohio
- Chicago
- New England
- New York - Central
- Liaison for Branches-at-Large

STANDING COMMITTEES

Daria Drozdovska
Christine R. Shwed
Uzana Kobzar

Maria Polanskyj
Olga Trytyak

- Social Welfare Chairwoman
- Education Chairwoman
- Arts and Museum
- Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
- Archives Chairwoman

AUDITING COMMITTEE

Joanna Ratych
Nadia Cwiach
Anna Rak
Lidia Zakrewsky
Lesia Goj

- Chairwoman
- Member
- Member
- Alternate
- Alternate

Oksana Skypakewych Xenos — Parliamentarian

Irena Chaban — Editor-in-Chief "Our Life"
Tamara Stadnychenko — English editor "Our Life"

Канцелярія СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**
Години урядування: 8:30 – 2:00

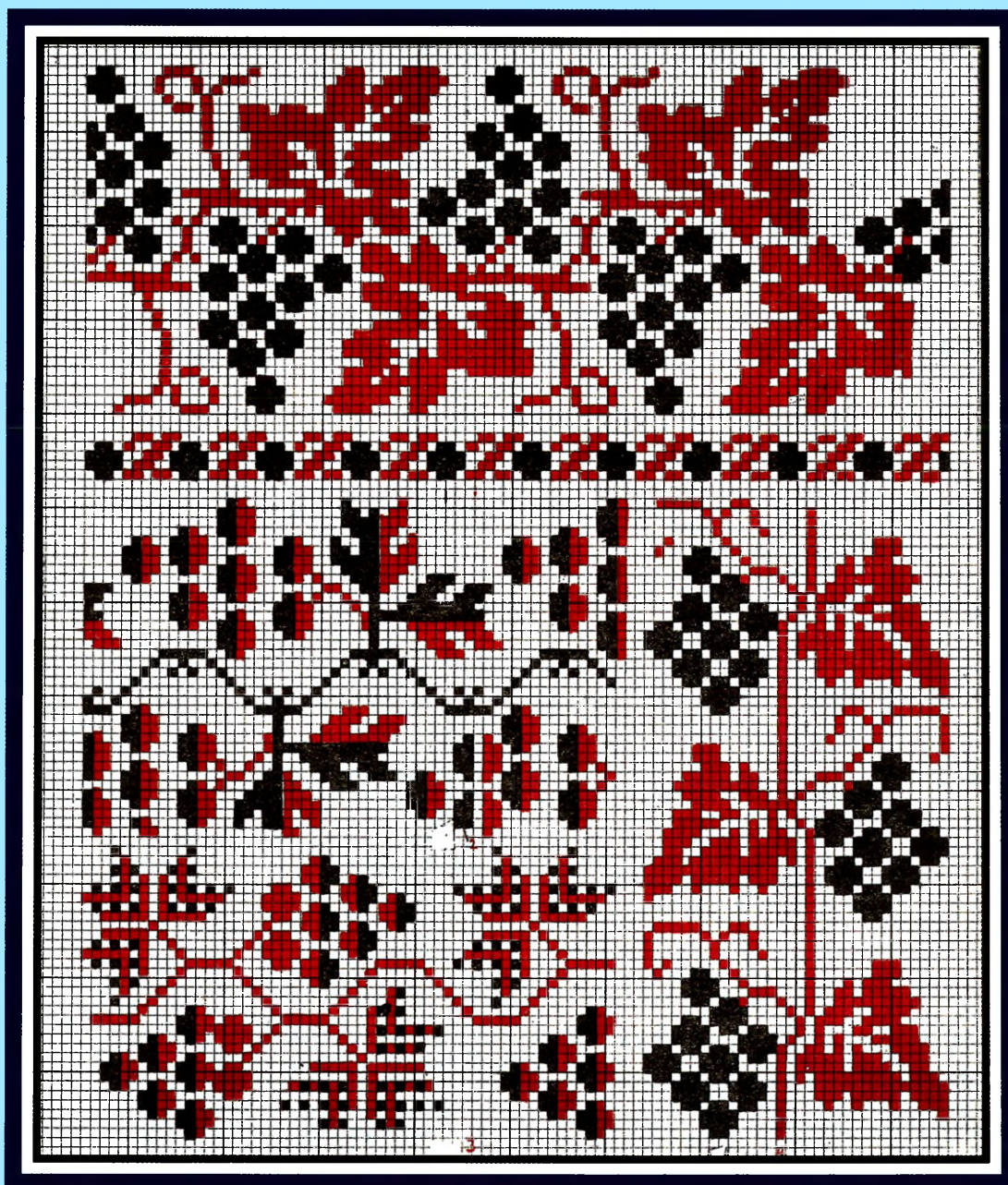
СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530 • E-mail: MariaPolanskyj@verizon.net
Maria Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at
Additional mailing offices (USPS 414-660).



*Взори з жіночих сорочок Київщини. Із збірки Кл. Габданк-Рогозинського.
"Українські взори", серія 4, ст. 8. Видання СУА.*